Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*Maciej Szpunar*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 21. jūlijā [1]

Lieta C-162/15 P

Evonik Degussa GmbH
pret

Komisiju

Apelācija — LESD 101. un 102. panta īstenošana — Regula (EK) Nr. 1/2003 — Komisijas lēmumu publicēšana — 30. pants — Uzklausīšanas amatpersonas darba uzdevumi konkurences lietu izskatīšanā — Lēmums 2011/695/ES — 8. pants — Dienesta noslēpuma aizsardzība — LESD 339. pants — Jēdziens "komercnoslēpumi vai cita konfidenciāla informācija" — Informācija, kuras avots ir uzņēmuma liecība, kas sniegta saskaņā ar iecietības programmu — Lūguma par konfidencialitātes ievērošanu noraidīšana — Tiesiskā paļāvība

Satura rādītājs

I – Ievads 3

II – Atbilstošās tiesību normas 3

III – Tiesvedības priekšvēsture 4

IV – Apstrīdētais lēmums 4

V – Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums 5

VI – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi 6

VII – Apelācijas analīze 6

A – Par pirmo pamatu 6

1) Pārsūdzētais spriedums 6

2) Lietas dalībnieku argumenti 7

3) Analīze 8

1 — Oriģinālvaloda – franču.

a) Par pirmo daļu 8

i) Ievada apsvērumi 8

ii) Par uzklausīšanas amatpersonas uzraudzības apjomu 9

iii) Vispārējās tiesas atzinumu analīze 10

b) Par otro daļu 12

B – Par otro pamatu 13

1) Pārsūdzētais spriedums 14

2) Lietas dalībnieku argumenti 15

3) Analīze 16

a) Ievada apsvērumi 16

i) Par iecietības programmas liecību konfidenciālo raksturu 16

ii) Sekas, ko iecietības programmas liecību aizsardzība rada Komisijas lēmumu publicēšanai 17

b) Par pirmo daļu 19

c) Par otro daļu 20

d) Par trešo daļu 22

e) Par ceturto daļu 23

C – Par trešo pamatu 24

1) Pārsūdzētais spriedums 24

2) Lietas dalībnieku argumenti 24

3) Analīze 25

a) Par pirmo daļu 25

b) Par otro daļu 26

D – Nobeiguma apsvērumi 27

VIII – Secinājumi 28

I – Ievads

1. Ar šo apelācijas sūdzību *Evonik Degussa GmbH* lūdz atcelt 2015. gada 28. janvāra spriedumu *Evonik Degussa*/Komisija [2], ar ko Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību atcelt Eiropas Komisijas Lēmumu C (2012) 3534 [3], ar kuru ir ticis noraidīts prasītājas lūgums par konfidencialitātes ievērošanu.

2. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītā kritika par pārsūdzēto spriedumu tostarp attiecas uz problemātiku, kas Tiesas judikatūrā [4] nav tikusi aprakstīta – par aizsardzības apjomu, kāds ir jāpiešķir informācijai, kuras avots ir liecība, kas sniegta saskaņā ar iecietības programmu, Komisijas lēmumu par LESD 101. panta piemērošanu publicēšanas ietvaros [5].

II – Atbilstošās tiesību normas

3. Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102. pantā] [6], 30. pantā "Lēmumu publicēšana" ir noteikts:

"1. Komisija publicē lēmumus, ko tā pieņem atbilstoši 7. līdz 10., 23. un 24. pantam.

2. Publikācijā norāda pušu vārdus un lēmuma galveno saturu, tajā skaitā visus uzliktos sodus. Tajā ņem vērā uzņēmumu likumīgās intereses savu komercnoslēpumu aizsargāšanā."

4. Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā [7] 8. pantā "Komercnoslēpumi un cita konfidenciāla informācija" ir noteikts:

"1. Ja Komisija plāno izpaust informāciju, kas var būt kāda uzņēmuma vai personas komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, Konkurences ģenerāldirektorāts rakstiski tos informē par šo nodomu un tā iemesliem. Attiecīgi nosaka termiņu, kurā uzņēmums vai persona var rakstiski iesniegt komentārus.

2. Ja attiecīgais uzņēmums vai persona iebilst pret informācijas izpaušanu, tie var nodot šo jautājumu uzklausīšanas amatpersonai. Ja uzklausīšanas amatpersona konstatē, ka informāciju var izpaust, jo tā nav komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija vai tāpēc, ka pastāv prioritāras intereses, kuru dēļ tā ir jāizpauž, šo konstatējumu izklāsta argumentētā lēmumā, kuru paziņo attiecīgajam uzņēmumam vai personai. Lēmumā norāda termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta. Minētais termiņš nevar būt īsāks par vienu nedēļu no paziņošanas datuma.

3. Šā panta 1. un 2. punktu *mutatis mutandis* piemēro informācijas izpaušanai, to publicējot *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

2 — T-341/12, EU:T:2015:51, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums".

3 — Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmums, ar ko, piemērojot Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā 8. pantu, ir noraidīts *Evonik Degussa* pieteikums par konfidencialitātes ievērošanu (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts, turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

4 — Jānorāda, ka problemātika par zaudējumu atlīdzības tiesvedībā izpaužamajiem un konfidenciālajiem dokumentiem nesen tika debatēta XXVII *FIDE* kongresā (*FIDE XXVII Congress Proceedings*, 2. sēj., *Private Enforcement and Collective Redress in European Competition Law*, Budapešta, 2016, skat. 44.–55. jautājumu).

5 — Papildus šai lietai trīs Vispārējās tiesas spriedumos tika skarta tāda pati problemātika, par vienu no tiem tika iesniegta apelācijas sūdzība; spriedumi, 2015. gada 28. janvāris, *Akzo Nobel* u.c./Komisija (T-345/12, EU:T:2015:50); 2015. gada 15. jūlijs, *AGC Glass Europe* u.c./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, par ko iesniegta apelācijas sūdzība izskatīšanā esošajā lietā C-517/15 P), kā arī 2015. gada 15. jūlijs, *Pilkington Group*/Komisija (T-462/12, EU:T:2015:508).

6 — Padomes 2002. gada 16. decembra regula (OV 2003, L 1, 1. lpp.).

7 — Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra lēmums (OV 2011, L 275, 29. lpp.).

[..]”

III – Tiesvedības priekšvēsture

5. Tiesvedības priekšvēsturi, kāda tā izriet no pārsūdzētā sprieduma, var aprakstīt šādi.

6. Komisija 2006. gada 3. maijā pieņēma Lēmumu C(2006) 1766, galīgā redakcija, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts, turpmāk tekstā – “ŪPP lēmums”).

7. ŪPP lēmumā Komisija tostarp konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies EKL 81. panta pārkāpumā Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijā ar 16 citām sabiedrībām, kas darbojas ūdeņraža peroksīda un perborāta nozarē. Apelācijas sūdzības iesniedzējai, piemērojot Komisijas Paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos [naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās] (turpmāk tekstā – “2002. gada paziņojums par sadarbību”) [8], tika piešķirts pilnīgs atbrīvojums no naudas soda.

8. 2007. gadā pirmā nekonfidenciālā ŪPP lēmuma versija tika publicēta Komisijas interneta vietnē.

9. Ar vēstuli, kura apelācijas sūdzības iesniedzējai tika nosūtīta 2011. gada 28. novembrī, Komisija to informēja par nolūku publicēt detalizētāku ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju, kurā būtu ietverts viss minētā lēmuma saturs, izņemot konfidenciālo informāciju. Vienlaikus Komisija lūdza apelācijas sūdzības iesniedzējai norādīt to informāciju ŪPP lēmumā, kurai tā vēlētos lūgt piemērot konfidencialitāti.

10. Uzskatot, ka šajā detalizētākajā nekonfidenciālajā versijā bija ietverta konfidenciāla informācija vai komercnoslēpumi, apelācijas sūdzības iesniedzēja ar 2011. gada 23. decembra vēstuli paziņoja Komisijai, ka tā iebilst pret iecerēto publicēšanu. Savu iebildumu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja konkrētāk apgalvoja, ka minētajā nekonfidenciālajā versijā bija ietverta liela daļa informācijas, kuru tā bija nodevusi Komisijai saistībā ar iecietības programmu, vairāki tās darbinieku vārdi, kā arī norādes uz tās komercattiecībām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tādējādi iecerētā publicēšana esot pretrunā it īpaši tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principiem un ar to tiekot kaitēts Komisijas izmeklēšanas darbībām.

11. Ar 2012. gada 15. marta vēstuli Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka tā piekrīt no jaunās, publicēšanai paredzētās nekonfidenciālās versijas izņemt visu informāciju, ar kuru tieši vai netieši būtu iespējams identificēt tās informācijas avotus, kas sniegta saistībā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzējas darbinieku vārdus. Tomēr attiecībā uz pārējo informāciju, kurai prasītāja bija lūgusi piemērot konfidencialitāti, Komisija uzskatīja, ka tam nav pamata.

12. Īstenojot iespēju, kas paredzēta Lēmumā 2011/695, apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsās pie uzklausīšanas amatpersonas, lai tā izslēgtu no publicējamās nekonfidenciālās versijas visu informāciju, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija sniegusi saskaņā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību.

IV – Apstrīdētais lēmums

13. Ar apstrīdēto lēmumu uzklausīšanas amatpersona Komisijas vārdā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegto pieteikumu.

8 — OV 2002, C 45, 3. lpp.

14. Uzklausīšanas amatpersona iesākumā uzsvēra savu darba uzdevumu robežas, atbilstoši kurām tai esot atļauts vienīgi pārbaudīt, vai noteikta informācija var tikt uzskatīta par konfidenciālu, nevis novērst apgalvotu apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesiskās paļāvības pārkāpumu.

15. Tā turklāt norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pret jaunas, detalizētākas ŪPP lēmuma nekonfidenciālās versijas publicēšanu esot iebildusi tādēļ vien, ka tajā ir ietverta informācija, kas sniegta, piemērojot 2002. gada paziņojumu par sadarbību, un ka šādas informācijas izpaušana trešajām personām varētu tai radīt zaudējumus saistībā ar valsts tiesās celtām prasībām par zaudējumu atlīdzību.

16. Uzklausīšanas amatpersona uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pierādījusi, ka šīs informācijas publicēšana varētu tai nodarīt būtisku kaitējumu. Uzņēmuma, kurš ir pārkāpis konkurences tiesības, intereses, lai sabiedrībai netiktu izpausta detalizēta informācija par rīcību, kas saistīta ar šo pārkāpumu, katrā ziņā neesot nekā īpaši aizsargājamas. Šajā ziņā uzklausīšanas amatpersona atgādināja, ka prasības valsts tiesās par zaudējumu atlīdzību ir neatņemama Savienības politikas sastāvdaļa konkurences jomā un līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar atsaukties uz leģitīmām interesēm tikt pasargātai no šādu prasību celšanas.

17. Uzklausīšanas amatpersona turklāt uzskatīja, ka tās kompetencē neesot atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru strīdīgā izpaušana radīšot kaitējumu iecietības programmai, jo šāds jautājums pārsniedzot tās darba uzdevumu robežas.

18. Visbeidzot uzklausīšanas amatpersona norādīja, ka, tā kā tās darba uzdevumos ietilpst tikai pieteikumi par konfidencialitāti, tās kompetencē neesot lemt par apgalvoto vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas izriet no fakta, ka iecerētās publicēšanas rezultātā apelācijas sūdzības iesniedzēja tiktu nostādīta nelabvēlīgākā situācijā nekā citi ŪPP lēmuma adresāti, kuri nav sadarbojušies ar Komisiju.

V – Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

19. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 2. augustā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

20. Kopā ar apelācijas sūdzību tās iesniedzēja arī sniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lūdzot apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi. Ar savu 2012. gada 16. novembra rīkojumu lietā *Evonik Degussa* /Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atzina šo pieteikumu par pamatotu.

21. Prasības pamatojumam prasītāja būtībā izvirzīja piecus pamatus. Pirmie četri pamati ir attiecīgi par Lēmuma 2011/695 8. panta pārkāpumu (pirmais pamats), pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu (otrais pamats), LESD 339. pantā paredzētā pienākuma glabāt dienesta noslēpumus pārkāpumu (trešais pamats) un tiesiskās paļāvības, tiesiskās noteiktības un vienlīdzīgās attieksmes principu (ceturtais pamats) pārkāpumu [9].

22. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa prasību noraidīja pilnībā un piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 — Piektais pamats bija par Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punkta pārkāpumu, kā arī par Komisijas paziņojuma par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem, ievērojot [LESD 101.] un [LESD 102.] pantu, EEZ līguma 53., 54. un 57. pantu un Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV 2005, C 325, 7. lpp.; turpmāk tekstā – "paziņojums par piekļuvi lietas materiāliem"), pārkāpumu.

VI – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

23. Savā apelācijas sūdzībā *Evonik Degussa* lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24. Apelācijas ietvaros tās iesniedzēja iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lūdzot Tiesu apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi. Ar 2016. gada 2. marta rīkojumu *Evonik Degussa*/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142) Tiesas priekšsēdētāja vietnieks šo lūgumu apmierināja.

VII – Apelācijas analīze

25. Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus, pirmais ir par Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas kompetenci 8. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu, otrais ir par LESD 339. panta un Regulas Nr. 1/2003 30. panta pārkāpumu attiecībā uz strīdīgās informācijas apgalvoto konfidencialitāti, un trešais ir par tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principu pārkāpumu.

A – *Par pirmo pamatu*

26. Savā pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 31.–44. punktā atzīstot, ka uzklausīšanas amatpersonai nebija kompetences izvērtēt iebildumus par tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principiem, ir pārkāpusi Lēmuma 2011/695 8. panta 2. un 3. punktu.

1) Pārsūdzētais spriedums

27. Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja pamatu par Lēmuma 2011/695 8. panta pārkāpumu, apgalvojot, ka uzklausīšanas amatpersona ir nepamatoti sašaurinājusi savas uzraudzības apjomu. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 23.–44. punktā noraidīja šo pamatu kā nepamatotu.

28. Pārsūdzētā sprieduma 26. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet uzklausīšanas amatpersonai, ka tā nav atbildējusi uz atsevišķiem argumentiem, tostarp par tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu.

29. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 33. punktā ir norādījusi, ka saskaņā ar judikatūru par Lēmuma 2001/462/EK, EOTK [10], 9. panta trešo daļu, kas ir attiecināma uz Lēmuma 2011/695 8. pantu, uzklausīšanas amatpersonai ir ne tikai jānosaka, vai publicēšanai paredzētā lēmuma versija ietver komercnoslēpumu vai citu konfidenciālu informāciju, kas aizsargājama līdzīgi, bet arī jāpārliecinās, vai šī versija neietver citu informāciju, kas nevar tikt publiski izpausta vai nu tādēļ, ka Savienības tiesību normas to īpaši aizsargā, vai arī tādēļ, ka tā attiecas uz informāciju, kura pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā [11].

10 — Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmums par uzklausīšanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV 2001, L 162, 21. lpp.)

11 — Skat. Vispārējās tiesas spriedumus, 2006. gada 30. maijs, *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, 34. punkts), un 2007. gada 12. oktobris, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, 66. punkts).

30. Pārsūdzētā sprieduma 42. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka šajā lietā tiesību principi, uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, nav tādas normas, kas paredzētas, lai tās speciāli aizsargātu pret izpaušanu. Vispārējās tiesas ieskatā, gluži pretēji, it īpaši normām, kas attiecas uz personas datu apstrādes aizsardzību vai arī uz izņēmumiem no tiesībām uz piekļuvi dokumentiem [12], šādu principu priekšmets nav speciāli aizsargāt informācijas vai dokumentu konfidencialitāti. Tādējādi, tā kā iebildumi uz šo principu pamata pārsniedz uzklausīšanas amatpersonai saskaņā ar Lēmuma 2011/695 8. pantu uzticēto uzdevumu robežas (pārsūdzētā sprieduma 43. punkts), uzklausīšanas amatpersona esot pamatoti noraidījusi savu kompetenci (pārsūdzētā sprieduma 44. punkts).

31. Tālāk Vispārējā tiesa, konstatējot, ka Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāts bija paudis pamatotu nostāju par šiem iebildumiem vēstulēs, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai tika nosūtītas 2011. gada 28. novembrī un 2012. gada 15. martā pirms vēršanās pie uzklausīšanas amatpersonas, noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru neviens no Komisijas dienestiem neesot izskatījis attiecīgos iebildumus (pārsūdzētā sprieduma 45.–49. punkts).

32. Šajā ziņā Vispārējā tiesa atzina, ka, lai garantētu apelācijas sūdzības iesniedzējai efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, apstrīdētais lēmums ir jāaplūko kontekstā, kas bija iemesls šī lēmuma pieņemšanai, un līdz ar to ir jāuzskata, ka šajā lēmumā netieši, bet noteikti ir ietvertas Komisijas ieņemtās nostājas, kuras ir paustas 2011. gada 28. novembra un 2012. gada 15. marta vēstulēs, ciktāl tās attiecas uz aspektiem, kuri neietilpst uzklausīšanas amatpersonas darba uzdevumos (pārsūdzētā sprieduma 60. un 132. punkts).

2) Lietas dalībnieku argumenti

33. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā norāda, ka uzklausīšanas amatpersona ir Komisijas struktūra, kas pieņem galīgo lēmumu par tās informācijas publicēšanu, kuru attiecīgais uzņēmums uzskata par konfidenciālu. Uzklausīšanas amatpersonai tādējādi būtu jābūt kompetencei, lai izvērtētu visus pamatojumus, ar kuriem var iebilst pret publicēšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pat tad, ja uzklausīšanas amatpersonas kompetencē būtu tikai informācijas konfidencialitātes pārbaude, tai tāpat, pieņemot lēmumu, būtu jāņem vērā visas atbilstošās prasības, tajā skaitā Savienības pamattiesības un vispārējos tiesību principus, kas ir daļa no likumīgajām interesēm, kuras var būt šķērslis publicēšanai.

34. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 42.–44. punktā minētā argumentācija izriet no kļūdas tiesību piemērošanā.

35. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējai tiesai bija jākonstatē, ka uzklausīšanas amatpersona nav izvērtējusi tās iebildumus, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principiem, un līdz ar to apstrīdētais lēmums ar šādu pamatojumu bija jāatceļ. Pārsūdzētā sprieduma 58.–60. un 132.–133. punktā atzīstot, ka minētajā lēmumā "netieši, bet katrā ziņā" ir ietvertas Komisijas ieņemtās nostājas, kas paustas iepriekšējā savstarpējā sarakstē ar apelācijas sūdzības iesniedzēju, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi šī lēmuma saturu.

36. Komisija apstrīd šos argumentus, galvenokārt atsaucoties uz atbilstošo pamatojumu pārsūdzētajā spriedumā.

12 — Skat. attiecīgi Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi [Savienības] iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 4. pantu.

3) Analīze

37. Otrais apelācijas sūdzības pamats būtībā ietver divas daļas.

38. Pirmā daļa attiecas uz uzklausīšanas amatpersonas kompetences apjomu saskaņā ar Lēmuma 2011/695 8. panta 2. un 3. punktu (pārsūdzētā sprieduma 42.–44. punkts). Otrā daļa ir par Vispārējās tiesas noraidīto iebildumu par apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu (minētā sprieduma 60. un 67. punkts).

a) Par pirmo daļu

i) Ievada apsvērumi

39. Saskaņā ar LESD 339. pantu Savienības iestāžu locekļi, ierēdņi un pārējie Savienības darbinieki nedrīkst izpaust informāciju, kas pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā. LESD 101. un 102. panta piemērošanai šis pienākums ir atkārtots Regulas Nr. 1/2003 28. pantā un Regulas (EK) Nr. 773/2004 [13] 16. pantā un saskaņā ar šo pēdējo normatīvo aktu ir piemērojams "komercnoslēpumiem vai citai konfidenciālai informācijai".

40. Tiesas judikatūra ļauj ieskicēt šo jēdzienu aprises.

41. No tās tostarp izriet, ka tiesības uz komercnoslēpumu aizsardzību ir Savienības tiesību vispārējs princips [14]. Joma, uz kuru ir attiecināms šis princips, faktiski neaprobežojas tikai ar komercnoslēpumiem, proti sensitīvu komercinformāciju [15], bet ietver arī citu konfidenciālu informāciju [16].

42. Turklāt informācijas konfidenciālais raksturs var izrietēt gan no tās saturam raksturīgās sensitivitātes, kā tas ir komercinformācijas gadījumā, gan no kombinācijas starp saturu un apstākļiem saistībā ar informācijas sniegšanu publiskai struktūrai.

13 — Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula par lietas izskatīšanu saskaņā ar EK Līguma 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV 2004, L 123, 18. lpp.).

14 — Skat. spriedumus, 1986. gada 24. jūnijs, *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija (53/85, EU:C:1986:256, 28. punkts); 1994. gada 19. maijs, *SEP*/Komisija (C-36/92 P, EU:C:1994:205, 37. punkts); 2008. gada 14. februāris, *Varec* (C-450/06, EU:C:2008:91, 49. punkts), kā arī 2012. gada 29. marts, *Interseroh Scrap and Metals Trading* (C-1/11, EU:C:2012:194, 43. punkts).

15 — Komercnoslēpumu prettiesiskas piesavināšanās jomā nesen tika veikta saskaņošana ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 8. jūnija Direktīvu (ES) 2016/943 par zinātības un darījumdarbības neizpaužamas informācijas (komercnoslēpumu) aizsardzību pret nelikumīgu iegūšanu, izmantošanu un izpaušanu (OV 2016, L 157, 1. lpp.). Ar šo direktīvu netiek skarti noteikumi, kas attiecas uz informācijas nodošanu administratīvām iestādēm (1. panta 2. punkta b) apakšpunkts).

16 — Tiesa ir nospriedusi, ka runa ir par vispārējo tiesību principu, kas vienlīdz ir piemērojams informācijai, ko ir sniegušas fiziskas personas, ja šī informācija pēc tās būtības ir konfidenciāla. Skat. spriedumu, 1985. gada 7. novembris, *Adams*/Komisija (145/83, EU:C:1985:448, 34. punkts) un ģenerāladvokāta M. Lenca [*M. Lenz*] secinājumus, kas sniegti lietā *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija (53/85, EU:C:1986:25).

43. Šis pēdējais pieņēmums attiecas, pirmkārt, uz informāciju, kas tiek sniegta Komisijai apstākļos, kuri paredz konfidencialitātes ievērošanas pienākumu, tostarp uz informāciju, ko brīvprātīgi ir sniegusi persona, kurai ir leģitīma vēlēšanās palikt anonīmai, piemēram, ziņotājs vai sūdzības iesniedzējs [17], kā arī, otrkārt, uz citu informāciju, kas tiek sniegta Komisijai ar nosacījumu par konfidencialitātes ievērošanu [18].

44. Komisija ir ņēmusi vērā šo judikatūru, savā paziņojumā par piekļuvi lietas materiāliem nošķirot divas informācijas kategorijas, kurām piekļuvi drīkst ierobežot, proti, pirmkārt, informācija, kas attiecas uz komercnoslēpumiem, kura ietver informāciju par uzņēmuma komercdarbību un kuras izpaušana var būtiski kaitēt tā interesēm, un, otrkārt, cita konfidenciāla informācija, tostarp informācija, "kura nav komercnoslēpums, bet kuru var uzskatīt par konfidenciālu, ja tās izpaušana var būtiski kaitēt personai vai uzņēmumam". Visbeidzot, konfidenciāla informācija var ietvert gan sabiedrisko interešu vārdā aizsargājamu informāciju kā, piemēram, militārie noslēpumi, gan tādu, kas ir aizsargājama privātu interešu vārdā, kā, piemēram, privātie dati [19].

45. Savukārt Vispārējā tiesa ir interpretējusi jēdzienu "informācija, kas ietilpst dienesta noslēpumā", identificējot trīs kritērijus. Tās ieskatā šādai kvalifikācijai ir būtiski, pirmkārt, ka informācija ir zināma tikai ierobežotam personu skaitam, otrkārt, ka tās izpaušana varētu radīt būtisku kaitējumu personai, kura to ir sniegusi, vai trešajām personām, un visbeidzot, treškārt, ka intereses, ko var skart šādas informācijas izpaušana, būtu objektīvi aizsargājamas [20]. Līdz šim Tiesai nav bijusi iespēja lemt par šiem kritērijiem [21].

ii) Par uzklausīšanas amatpersonas uzraudzības apjomu

46. Uzklausīšanas amatpersonas loma Komisijā, kas kopš tās izveidošanas ir būtiski attīstījusies, ir procesuālo tiesību ievērošanas uzraudzība konkurences lietu izskatīšanā. Tika uzskatīts, ka šis uzdevums ir jāuztic personai, kas ir neatkarīga no Konkurences ģenerāldirektorāta dienestiem [22].

47. Uzklausīšanas amatpersonas kompetence ir noteikta Lēmumā 2011/695.

48. Šī lēmuma 7. un 8. pantā uzklausīšanas amatpersonai ir piešķirtas atsevišķas kompetences, kas ir saistītas ar lūgumiem par konfidencialitātes ievērošanu. Uzklausīšanas amatpersona pieņem lēmumu par šādiem lūgumiem, pirmkārt, saistībā ar piekļuvi lietas materiāliem un, otrkārt, ja Komisija ir izpaudusi informāciju.

17 — Gadījumā, kad informācija ir sniegta pilnīgi brīvprātīgi, bet kopā ar lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu nolūkā aizsargāt ziņotāja anonimitāti, iestādei, kas piekrīt saņemt šādu informāciju, ir pienākums ievērot šo nosacījumu (skat. spriedumus, 1985. gada 7. novembris, *Adams*/Komisija (145/83, EU:C:1985:448, 34. punkts); 1996. gada 18. septembris, *Postbank*/Komisija (T-353/94, EU:T:1996:119, 86. punkts); 2000. gada 6. jūlijs, *Volkswagen*/Komisija (T-62/98, EU:T:2000:180, 279. punkts), un 2006. gada 5. aprīlis, *Degussa*/Komisija (T-279/02, EU:T:2006:103, 409. punkts)).

18 — Attiecībā uz piekļuvi lietas materiāliem skat. spriedumus, 1993. gada 1. aprīlis, *BPB Industries* un *British Gypsum*/Komisija (T-65/89, EU:T:1993:31, 33. punkts), kā arī 1995. gada 6. aprīlis, *BPB Industries* un *British Gypsum*/Komisija (C-310/93 P, EU:C:1995:101, 26. punkts). Tiesa atzina, ka trešie uzņēmumi, kas nodod Komisijai dokumentus, par kuriem tie uzskata, ka to nodošana varētu būt pret tiem vērstas izrēķināšanās iemesls, to varēja darīt, tikai zinot, ka viņu pieteikums par konfidencialitāti tiks ņemts vērā. Skat. arī spriedumus, 1999. gada 28. aprīlis, *Endemol*/Komisija (T-221/95, EU:T:1999:85, 66. punkts), un 2002. gada 25. oktobris, *Tetra Laval*/Komisija (T-5/02, EU:T:2002:264, 98. punkts).

19 — Skat. paziņojumu par piekļuvi lietas materiāliem, 17.–20. punkts.

20 — Vispārējās tiesas spriedumi, 2006. gada 30. maijs, *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, 71. punkts), un 2007. gada 12. oktobris, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, 65. punkts).

21 — Vēlos norādīt, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja interpretēt dienesta noslēpuma pienākumu piesardzības noslēpuma kontekstā (skat. spriedumu, 2014. gada 12. novembris, *Altmann* u.c., C-140/13, EU:C:2014:2362). Viena pašreiz izskatāmā esoša lieta ir par to, kādos apstākļos uz informāciju, kas sniegta finanšu tirgus uzraudzības iestādei, ir attiecināms jēdziens "konfidenciāla informācija" (izskatāmā esoša lieta *Baumeister*, C-15/16).

22 — Skat. Lēmuma 2011/695 preambulas 3. un 8. apsvērumu. Dažās dalībvalstīs tika ieviests līdzīgs institūts, tostarp, Apvienotās Karalistes *Office of Fair Trading* (*OFT*) "Procedural Adjudicator" (samierinātājs lietu izskatīšanā).

49. Šajā otrajā gadījumā Lēmuma 2011/695 8. panta 1. un 2. punktā ir noteikts, ka Komisijai ir iepriekš jāinformē attiecīgā persona, ja runa ir par informāciju, kas var būt komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, un ka tā var iebilst pret tās izpaušanu, vēršoties pie uzklausīšanas amatpersonas. Ja uzklausīšanas amatpersona uzskata, ka attiecīgo informāciju var izpaust, vai nu tāpēc, ka tā nav komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, vai tāpēc, ka pastāv prioritāras intereses, kuru dēļ tā ir jāizpauž, šī amatpersona pieņem argumentētu lēmumu, norādot termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta, kas nevar būt īsāks par vienu nedēļu.

50. Atbilstoši Lēmuma 2011/695 8. panta 3. punktam šīs normas *mutatis mutandis* piemēro, publicējot Komisijas lēmumus.

iii) Vispārējās tiesas atzinumu analīze

51. Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka saskaņā ar Lēmuma 2001/695 8. panta 1. un 2 punktu uzklausīšanas amatpersonas kompetencē ir lēmuma pieņemšana par visiem iebildumiem pret publicēšanu, ieskaitot tādus, kas ir balstīti uz vispārējiem tiesību principiem.

52. Jānorāda, ka, ciktāl šāds apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums ir jāsaprot tādējādi, ka uzklausīšanas amatpersonas kompetencē ietilpst citi iebildumi, kas nav saistīti ar informācijas konfidencialitāti, to neatbalsta nedz Lēmuma 2011/695 8. panta redakcija, nedz tā sistēma.

53. Runājot par redakciju, Lēmuma 2011/695 8. panta 1. un 2. punkta piemērošana ir skaidri paredzēta tikai gadījumiem, kad izpaužamā informācija "var būt [..] komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija".

54. Runājot par šo normu sistēmu, jānorāda, ka tās atbilst uzklausīšanas amatpersonas lomai plašā izpratnē, kas paredz nodrošināt pušu un citu iesaistīto personu procesuālo tiesību ievērošanu konkurences lietu izskatīšanā. Ņemot vērā tās neatkarību, uzklausīšanas amatpersona ir piemērotā situācijā, lai izšķirtu starp attiecīgo personu un Komisijas dienestiem esošās nesaskaņas par informācijas konfidencialitāti, vajadzības gadījumā līdzsvarojot pretējās intereses.

55. Manuprāt, šie apsvērumi ir spēkā vienīgi attiecībā uz lūgumu ievērot konfidencialitāti izskatīšanu.

56. Proti, ja pieļaujam citu iebildumu iespējamību attiecībā uz lēmuma publicēšanu, piemēram, kas skar intelektuālā īpašuma tiesību vai tiesību uz grafisko atveidojumu pārkāpumu, tie nebūs saistīti ar konkurences lietas izskatīšanas norisi un to izvērtēšana attiecīgi nebūs atbilstoša uzklausīšanas amatpersonas lomai.

57. Tāpat tas šajā gadījumā ir ar apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumiem, kuru pamatā ir vispārējie tiesību principi un kuri izvirzīti atsevišķi no pieteikuma par konfidencialitāti.

58. Kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 26. punkta, ar prasības pirmajā instancē pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmeta uzklausīšanas amatpersonai, ka tā nav atbildējusi uz trīs atsevišķiem argumentiem, kas ir, pirmkārt, par Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktā paredzētā galīguma principa neievērošanu (šis arguments netiek pārņemts apelācijas sūdzībā), otrkārt, par tās tiesiskās paļāvības pārtraukšanu, kāda bija prasītājai attiecībā uz faktu, ka strīdīgā informācija netiks publicēta, un, treškārt, par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas izriet no fakta, ka šīs publicēšanas sekas būtu tādas, ka prasītājai tiktu radīta nelabvēlīgāka situācija nekā pārējiem ŪPP lēmuma adresātiem.

59. Turklāt no apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas apelācijas sūdzībā izriet, ka šie iebildumi tika izvirzīti atsevišķi no lūguma par informācijas, kuras avots ir iecietības programmas liecība, konfidencialitātes ievērošanu.

60. Ciktāl runa bija par iebildumiem, kas tika formulēti atsevišķi no lūguma ievērot konfidencialitāti, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 44. punktā, manuprāt, pamatoti atzina, ka uzklausīšanas amatpersonai nebija kompetences uz tiem atbildēt.

61. Es vēlos precizēt, ka argumentu, ko, pamatojoties uz tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja uzklausīšanas amatpersonai, var saprast divos dažādos veidos.

62. Pirmkārt, to var saprast kā tādu, ar ko tiecas pierādīt, ka informācija, kas ietverta iecietības programmas liecībā, ir jākvalificē kā konfidenciāla, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja tiesisko cerību, ka tam netiktu radīta nelabvēlīgāka situācija civiltiesiskos strīdos nekā citiem pārkāpuma dalībniekiem, kas ir izvēlējušies nesadarboties. Tā būtu bijusi atsaukšanās uz tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principiem, tikai netiešā veidā, argumenta par strīdīgās informācijas konfidencialitāti pamatojumam. Nav strīda par to, ka uzklausīšanas amatpersona apstrīdētajā lēmumā ir izvērtējusi un noraidījusi šo argumentu.

63. Otrkārt, šo apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu var saprast kā tādu, ar ko paredz pierādīt, ka tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principi ir pārkāpti neatkarīgi no tā, vai strīdīgā informācija ir vai nav jākvalificē kā konfidenciāla. Šāds atsevišķs arguments var būt par prasību, kas paredzētas administratīvo aktu atcelšanai vai iepriekšējas Komisijas prakses grozīšanai, neievērošanu [23]. Manuprāt, šie argumenti, ciktāl tajos nav atsauces uz informācijas konfidencialitāti, nav uzklausīšanas amatpersonas kompetencē.

64. Turklāt mani nepārliecina apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru, piekrītot uzklausīšanas amatpersonas kompetences ierobežojumiem, tiktu pārkāptas tās tiesības uz tiesību aizsardzību tiesā.

65. Atgādinu, ka procedūrai, kas paredz uzklausīšanas amatpersonas piedalīšanos, ir informācijas izpaušanu atliekošs spēks un tādējādi tā ļauj attiecīgajai personai vērsties Vispārējā tiesā ar prasību atcelt tiesību aktu un pieteikumu par pagaidu noregulējumu, atbilstoši spriedumam *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija [24].

66. Prasību par šādu pārbaudi tiesā pirms izpaušanas pamato tostarp tas, ka konfidenciālas informācijas izpaušana var radīt attiecīgajai personai būtisku un neatgriezenisku kaitējumu. Šis pamatojums ir piemērojams tikai, ciktāl attiecīgā persona atsaucas uz informācijas konfidencialitāti un tas nav attiecināms uz citiem iebildumiem, kas tiek izvirzīti pret publicēšanu.

67. Līdz ar to es uzskatu, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 44. punktā ir pamatoti atzinusi, ka uzklausīšanas amatpersonas kompetencē saskaņā ar Lēmuma 2011/695 8. panta 2. punktu nav iebildumi, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi, pamatojoties uz tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principiem.

68. Visbeidzot, vēlos norādīt, ka viens no Vispārējās tiesas pamatojumiem, lai nonāktu pie šāda secinājuma, ir neviennozīmīgs.

69. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas minētie tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principi nav uzklausīšanas amatpersonas kompetencē, jo pretēji tiesību normām par personas datu apstrādi šie principi nav "normas, kuras speciāli aizsargā pret [informācijas] izpaušanu" un to "priekšmets principā nav aizsargāt informācijas vai dokumentu konfidencialitāti".

23 — Skat. šo secinājumu 182. punktu.

24 — Spriedums, 1986. gada 24. jūnijs (53/85, EU:C:1986:256, 29. punkts).

70. Vispārējā tiesa nav precizējusi, ko tā saprot ar atsauci uz normām, kuras speciāli aizsargā pret izpaušanu [25]. Ja ar šo pārsūdzētā sprieduma pamatojumu būtu jāsaprot, ka tiesiskās paļāvības princips nekādā gadījumā nav pamatojums, lai kvalificētu informāciju kā konfidenciālu, šāds pamatojums, manuprāt, būtu kļūda tiesību piemērošanā.

71. Protams, kā norāda Komisija, attiecīgajai personai ir pienācīgi jāpamato lūgums par konfidencialitātes ievērošanu, bet, kā tas izriet no Tiesas judikatūras [26], šāda lūguma pamatojums var būt argumentā, saskaņā ar kuru attiecīgā informācija tika nodota ar tiesisku cerību, ka Komisija ievēros tās konfidencialitāti. Manuprāt, ar prasībām, kas ir saistītas ar privātpersonas tiesiskās paļāvības ievērošanu, principā var pamatot konfidencialitātes piemērošanu neatkarīgi no tā, vai pastāv īpašs regulējums.

72. Tomēr, pat ja šādi būtu jāsaprot pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punkts, šāda kļūda nevarētu izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, ņemot vērā, ka tā rezolutīvā daļa šķiet esam balstīta uz citiem tiesību pamatiem [27]. Proti, ar šiem pamatiem Vispārējā tiesa tikai secināja, ka uzklausīšanas amatpersona bija pamatoti noraidījusi savu kompetenci atbildēt uz "atsevišķiem" argumentiem, kuru pamatā ir tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principi (pārsūdzētā sprieduma 26. un 44. punkts).

73. Šis secinājums pēc savas būtības ir juridiski pamatots. Proti, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atsaukusies uz šādiem argumentiem nesaistīti ar tās lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu, to izvērtēšana nebija uzklausīšanas amatpersonas kompetencē. Līdz ar to es uzskatu, ka Vispārējās tiesas secinājums, kas ir pausts pārsūdzētā sprieduma 44. punktā, katrā ziņā ir jāapstiprina.

74. Līdz ar to es ierosinu noraidīt pirmā pamata pirmo daļu.

b) Par otro daļu

75. Pirmā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, kā tā noraidījusi [apelācijas sūdzības iesniedzējas] iebildumu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

76. Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka Komisijas dienestu ieņemtās nostājas, kas paustas 2011. gada 28. novembra un 2012. gada 15. marta vēstulēs, ir daļa no apstrīdētā lēmuma pamatojuma (pārsūdzētā sprieduma 60. un 132. punkts).

77. Jāatzīst, ka Vispārējās tiesas secinājumu, kas ietverts pārsūdzētā sprieduma 60. un 132. punktā, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma pamatojums ir jāaplūko kontekstā ar iepriekšējo saraksti ar apelācijas sūdzības iesniedzēju, kā tādu nevar kritizēt.

78. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lēmuma pamatojuma pietiekamība tiek vērtēta, ne tikai ņemot vērā tā redakciju, bet arī tā kontekstu, ja tas ir zināms ieinteresētajai personai un tai ļauj saprast attiecībā uz to noteiktā pasākuma apjomu [28].

25 — Vēlāk taisītā spriedumā, 2015. gada 15. jūlijs, *AGC Glass Europe* u.c./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, 59. punkts), Vispārējā tiesa, atsaucoties uz pārsūdzētā sprieduma 43. punktu, atzina, ka uzklausīšanas amatpersonas kompetencē attiecībā uz konfidenciālu informāciju ir tikai iebildumi, kam pamatā ir "tiesību normu piemērošana, kuras attiecas uz informācijas pašas par sevi konfidenciālo raksturu", un tās kompetencē nav tie, kuros "tiek izdarīta atsauce, lai panāktu, ka informācijai tiek piemērota konfidencialitāte, neatkarīgi no tā, vai šī informācija pati par sevi ir konfidenciāla rakstura".

26 — Skat. šo secinājumu 43. punktu.

27 — Spriedumi, 1992. gada 9. jūnijs, *Lestelle*/Komisija (C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28. punkts), kā arī 2008. gada 9. septembris, *FIAMM* u.c./Padome un Komisija (C-120/06 P un C 121/06 P, EU:C:2008:476, 187. punkts).

28 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 1990. gada 14. februāris, *Delacre* u.c./Komisija (C-350/88, EU:C:1990:71, 16. punkts), kā arī 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba* (C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. un 54. punkts un tajos minētā judikatūra).

79. Turklāt, ciktāl ar Savienības iestādes lēmumu tiek tikai un vienīgi apstiprināta iepriekš, pat cita dienesta, paustā nostāja, šīs nostājas saturu var uzskatīt par kontekstu, kas ir atbilstošs šī lēmuma pamatojumam [29]. Šāda pieeja ir piemērojama arī gadījumā, kad pieteikumu izskata divas neatkarīgas administratīvās iestādes [30].

80. Šī paša apsvēruma piemērošana šajā lietā manā ieskatā nav nesaderīga ar to, ka uzklausīšanas amatpersona ir neatkarīga no Komisijas [31].

81. Ja divas instances Komisijā ieņem vienādu nostāju attiecībā uz dokumenta izpaušanu un konfidencialitātes apjomu, paustā pamatojuma kopums ir atbilstošais konteksts, lai pārbaudītu galīgā lēmuma tiesiskumu.

82. Līdz ar to šajā gadījumā Vispārējā tiesa, izvērtējot apstrīdētā lēmuma pamatojumu, varēja ņemt vērā Konkurences ģenerāldirektorāta dienestu nostāju, kas pausta iepriekšējā sarakstē ar apelācijas sūdzības iesniedzēju.

83. Šajā ziņā jānorāda, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 65. punkta, ka apstrīdētajā lēmumā tiek sniegts pamatojums apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikuma par konfidencialitāti noraidīšanai. Proti, uzklausīšanas amatpersona, vienlaicīgi atgādinot savas kompetences robežas, atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumiem, ciktāl to pamatā ir tās iecietības programmas liecībā ietvertās informācijas konfidencialitāte, konstatējot, ka šāda informācija nav jākvalificē kā tāda, kas ietilpst dienesta noslēpumā, tikai tādēļ, ka tā tika nodota sadarbības ar Komisiju ietvaros (apstrīdētā lēmuma 12., 14. un 18.–21. punkts).

84. Pilnībā noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegto lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu, uzklausīšanas amatpersona apstiprināja nostāju, kas izriet no Komisijas 2011. gada 28. novembra un no 2012. gada 15. marta vēstulēm, kuras ir aprakstītas pārsūdzētā sprieduma 47. un 48. punktā. Šī nostāja tātad ir atbilstoša apstrīdētā lēmuma pamatojuma novērtēšanai.

85. Turklāt, runājot par nostāju, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai bija zināma pirms vēršanās pie uzklausīšanas amatpersonas, tā nevar pamatoti apgalvot, ka Vispārējā tiesa, to ņemdama vērā, ir pārkāpusi tās tiesības tikt uzklausītai, ar pamatojumu, ka tā neesot varējusi apstrīdēt šajās vēstulēs izvirzītos argumentus.

86. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, es ierosinu noraidīt otro daļu un līdz ar to pirmo pamatu kopumā.

B – *Par otro pamatu*

87. Šajā pamatā, kurš attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 76.–127. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noraidot tās argumentu, saskaņā ar kuru tās iecietības programmas liecībā ietvertā informācija bija jāatzīst par konfidenciālu, ir pārkāpusi LESD 339. pantu, Regulas Nr. 1/2003 30. pantu, kā arī tās tiesības uz privātās dzīves aizsardzību.

29 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 6. novembris, Itālija/Komisija (C-385/13 P, EU:C:2014:2350, 116. punkts), un, runājot par Vispārējās tiesas judikatūru, spriedumus, 2003. gada 18. decembris, *Olivieri*/Komisija un Eiropas Zāļu aģentūra (T-326/99, EU:T:2003:351, 55. punkts); 2007. gada 27. jūnijs, *Nuova Gela Sviluppo*/Komisija (T-65/04, EU:T:2007:189, 49. punkts); 2013. gada 19. aprīlis, Itālija/Komisija (T-99/09 un T-308/09, EU:T:2013:200, 69.–72. punkts); 2013. gada 13. decembris, Ungārija/Komisija (T-240/10, EU:T:2013:645, 91. punkts), kā arī 2015. gada 11. jūnijs, *Laboratoires CTRS*/Komisija (T-452/14, EU:T:2015:373, 60. punkts).

30 — Skat., piemēram, Savienības preču zīmju tiesībās, judikatūrā, saskaņā ar kuru, ja Eiropas Savienības intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas padome apstiprina zemākas instances lēmumu, tiek ņemts vērā abu lēmumu pamatojums. Skat. spriedumus, 2016. gada 17. marts, *Naazneen Investments*/ITSB (C-252/15 P, EU:C:2016:178, 31. punkts); 2007. gada 21. novembris, *Wesergold Getränkeindustrie*/ITSB – *Lidl Stiftung* (*VITAL FIT*) (T-111/06, EU:T:2007:352, 64. punkts), un 2016. gada 18. marts, *El Corte Inglés*/ITSB – *STD Tekstil* (*MOTORTOWN*) (T-785/14, EU:T:2016:160, 42. punkts).

31 — Skat. Lēmuma 2011/695 preambulas 8. un 15. apsvērumu, kā arī 1. pantu.

1) Pārsūdzētais spriedums

88. Pārsūdzētā sprieduma 76.–127. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja un noraidīja apelācijas prasības pieteikuma pirmajā instancē trešo pamatu, kas būtībā ietvēra trīs daļas: pirmā daļa bija par pārkāpumu saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas komercnoslēpumu, otrā daļa bija par iecietības programmas ietvaros nodotās informācijas konfidencialitātes pārkāpumu un trešā daļa bija par tiesību uz privātās dzīves aizsardzību pārkāpumu (pārsūdzētā sprieduma 76. punkts).

89. Runājot par pirmo daļu, Vispārējā tiesa atzina, ka, pat ja pieņemtu, ka atsevišķa attiecīgā komercinformācija varētu būt komercnoslēpums, tā katrā ziņā esot jāuzskata par novecojušu, ņemot vērā, ka tā ir vairāk nekā piecus gadus veca un ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija pierādījusi to, ka, lai gan šī informācija ir novecojusi, tā vēl joprojām ietver nozīmīgus elementus par tās tirgus pozīciju (pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punkts).

90. Runājot par otro daļu, Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, informācijai bija jāpiešķir aizsardzība kā dienesta noslēpumam tikai tādēļ, ka uzņēmums to bija brīvprātīgi paziņojis ar mērķi, ka tam tiks piemērota iecietības programma (pārsūdzētā sprieduma 88. punkts).

91. Vispārējā tiesa noraidīja tēzi, saskaņā ar kuru šajā gadījumā aizsardzības pret izpaušanu piemērojamība būtu atbilstoša saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu. Šīs regulas 4. panta ievērošana tādā veidā, ka Komisijai tiek aizliegts publicēt visu informāciju, kas tiek aizsargāta ar izņēmumu no tiesībām uz piekļuvi dokumentiem, liegtu Komisijai publicēt pat būtiskāko no tās lēmuma satura, ņemot vērā, ka ar šo izņēmumu, atbilstoši prezumpcijai, ko Tiesa ir izvirzījusi spriedumā Komisija/*EnBW* [32], tiek aizsargāti visi izmeklēšanas lietas materiālu elementi (pārsūdzētā sprieduma 91. un 92. punkts).

92. Informācijas par konkurences tiesību pārkāpumu izpaušana, publicējot Komisijas lēmumu par minētā pārkāpuma sodīšanu, principā nedrīkst tikt sajaukta ar trešo personu piekļuvi dokumentiem, kuri ir ietverti Komisijas izmeklēšanas lietas materiālos. Šādas informācijas publicēšanas sekas nebūtu iecietības programmas liecību paziņošana trešajām personām (pārsūdzētā sprieduma 93. punkts).

93. Pēc tam Vispārējā tiesa izvērtēja trīs tās judikatūrā izvirzītos nosacījumus, kas attiecas uz jēdzienu "dienesta noslēpums" [33].

94. Runājot par pirmajiem diviem nosacījumiem, Vispārējā Tiesa uzskatīja, ka tie ir izpildīti, jo attiecīgā informācija bija zināma tikai ierobežotam personu skaitam un tās izpaušana varētu apelācijas sūdzības iesniedzējai radīt būtisku kaitējumu. Vispārējā tiesa konstatēja, ka strīdīgā informācija galvenokārt ir pārkāpumu veidojošo elementu apraksts. Noteikts skaits ŪPP lēmuma citātu, kurus bija paredzēts publicēt, būtiski detalizētākā veidā atklāja apelācijas sūdzības iesniedzējas pārkāpjošo rīcību, kas tātad ļauj cietušajām trešajām personām ērtāk pierādīt tās civiltiesiskās atbildības apstākļus un apjomu (pārsūdzētā sprieduma 96.–105. punkts).

95. Turpretim, runājot par trešo nosacījumu, Vispārējā tiesa atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas intereses, ko varētu skart izpaušana, objektīvi neesot aizsargājamas un ka tādējādi uz strīdīgo informāciju neattiecoties dienesta noslēpums. Vispārējā tiesa atgādināja, ka attiecīgais nosacījums pieprasa līdzsvarot vispārējās pārskatāmības intereses un leģitīmās intereses pret izpaušanu. Lai

32 — Spriedums, 2014. gada 27. februāris, (C-365/12 P, EU:C:2014:112, 86. punkts).

33 — Vispārējās tiesas spriedumi, 2006. gada 30. maijs, *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, 71. punkts), un 2007. gada 12. oktobris, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, 65. punkts).

iebilstu pret informācijas, kas attiecas uz pārkāpumu, publicēšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja pamatoti atsaukties nedz uz interesi aizsargāt savu reputāciju, nedz uz savu interesi aizsargāt sevi no tā, ka tiesa piespriestu atlīdzināt zaudējumus, nedz uz sabiedrības interesēm saistībā ar iecietības programmu efektivitāti (pārsūdzētā sprieduma 106.–122. punkts).

96. Visbeidzot, runājot par trešo daļu, Vispārējā tiesa atzina, ka, pat ja informācija, kas tikusi ievākta saistībā ar izmeklēšanu par Savienības tiesību pārkāpumu aizliegto vienošanos jomā, principā ir jāuzskata par tādu, kas attiecas uz personas privātu darbību, pēdējā minētā nevar atsaukties uz savu aizsardzību, lai sūdzētos par savas reputācijas aizskārumu, kas paredzamā veidā rastos no tās pašas veiktajām darbībām (pārsūdzētā sprieduma 124.–126. punkts).

97. Atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības pārkāpumu, uz kuru tā atsaucās prasības pirmajā instancē trešā pamata pamatojumam, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šie argumenti sakrīt ar daļu no argumentācijas, kas izklāstīta ceturtajā pamatā, un tātad ir jāizskata saistībā ar to (pārsūdzētā sprieduma 77. punkts). Vispārējā tiesa šos argumentus izskatīja pārsūdzētā sprieduma 134.–158. punktā.

2) Lietas dalībnieku argumenti

98. Šis pamats sastāv no četrām daļām.

99. Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, konstatējot, ka strīdīgā informācija ir zaudējusi savu konfidenciālo raksturu tikai tādēļ, ka tā ir vairāk nekā piecus gadus veca (pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punkts).

100. Otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējai tiesai būtu bijis jāsecina, ka informācija, kuras avots ir liecība, kas sniegta saskaņā ar iecietības programmu, ir kvalificējama kā konfidenciāla.

101. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini atteikusies šajā gadījumā piemērot tos pašus kritērijus, kurus piemēro piekļuvei dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā (pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punkts). Vispārējās tiesas veiktā nošķiršana starp piekļuvi dokumentiem un tajos ietvertās informācijas publicēšanu esot samākslota.

102. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka iecietības programmas liecības ir paredzētas tikai Komisijas procedūras nolūkiem un paļāvībā uz to, ka Komisija ievēros garantijas, kas sniegtas 2002. gada paziņojuma par sadarbību 32. punktā un Komisijas Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos [naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās] (turpmāk tekstā – "2006. gada paziņojums par sadarbību") [34] 40. punktā.

103. Tātad apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pamatojums, kas ietverts pārsūdzētā sprieduma 93., 117., 138., 140.–150., 155. un 161. punktā, ir kļūdains, ciktāl tas ir balstīts uz secinājumu, saskaņā ar kuru iecietības programmas liecību satura izpaušana ŪPP lēmuma publiskajā versijā nevar tikt pielīdzināta pašu iecietības programmas liecību daļējai izpaušanai. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini konstatējusi, ka Komisija var brīvi publicēt jebkādu informāciju, kas iegūta no iecietības programmas liecībām, pat ja runa ir par to tiešu vai netiešu citēšanu.

34 — OV 2006, C 298, 17. lpp.

104. Pakārtoti, trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka strīdīgā informācija katrā ziņā ir konfidenciāla saskaņā ar kritērijiem, kas izriet no sprieduma lietā *Bank Austria Creditanstalt* /Komisija [35]. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 107.–111. punktā, tās intereses esot objektīvi aizsargājamas šīs judikatūras izpratnē.

105. Ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 121.–126. punktu, kas attiecas uz apgalvoto tās tiesību uz privātās dzīves aizsardzību pārkāpumu. Tā apgalvo, ka iecietības programmas liecības satura izpaušanu, pretēji tam, kā apgalvoja Vispārējā tiesa, nevar uzskatīt par paredzamām sekām tās dalībai aizliegtās vienošanās darbībā.

106. Komisija apstrīd šos argumentus, atsaucoties būtībā uz pārsūdzētā sprieduma atbilstošo pamatojumu.

3) Analīze

a) Ievada apsvērumi

i) Par iecietības programmas liecību konfidenciālo raksturu

107. Apelācijas iesniedzējas galvenais arguments šajā pamatā ir par informācijas, kas iegūta no iecietības programmas liecībām, kā apgalvots, konfidenciālo raksturu, kā arī par tās aizsardzību pret izpaušanu, publicējot Komisijas lēmumus.

108. Jānorāda, ka liecības, kuras sniedz uzņēmumi saskaņā ar iecietības programmu, atšķiras no jebkura cita dokumenta, ko Komisija iegūst izmeklēšanas gaitā, ņemot vērā, ka tie ietver ar pārkāpumiem saistīto faktu detalizētu aprakstu, par ko brīvprātīgi ziņojis to tiešais dalībnieks [36]. Tādējādi atšķirībā no citiem Komisijas lietas materiālu elementiem runa ir par novērtējuma dokumentu, ko paziņo spontāni, ko ir īpaši paredzēts izveidot saistībā ar iecietības programmu un ar ko tā autors atzīst pārkāpumu, tādējādi atteikdamies no savām tiesībām pašam sevi neapsūdzēt.

109. Šī dokumenta būtība ir pamatojums ierobežojumiem attiecībā uz tā izpaušanu.

110. Atbilstoši 2002. un 2006. gada paziņojumiem par sadarbību publiska iecietības programmas liecību, kā arī citu dokumentu, kas iegūti saistībā ar iecietības programmu, izpaušana, pat pēc Komisijas lēmuma pieņemšanas, principā ir izslēgta, ievērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētos izņēmumus, kas attiecas uz komercinterešu aizsardzību un pārbaužu un izmeklēšanas mērķu aizsardzību [37]. Uz šādām liecībām nevajadzētu

35 — Spriedums, 2006. gada 30. maijs (T-198/03, EU:T:2006:136).

36 — 2002. gada paziņojumā par sadarbību, kurš bija piemērojams faktisko apstākļu norises laikā, ir atsauce, kas nav papildus precizēta, uz "jebkuru rakstveida paziņojumu", kas sniegts Komisijai (33. punkts). Jēdziens "uzņēmuma paziņojums", kas sniegts saskaņā ar iecietības programmu, savukārt ir izskaidrots 2006. gada paziņojuma par sadarbību 6.–9. un 31. punktā, kā arī Regulas Nr. 773/2004, kas grozīta ar Regulu (ES) 2015/1348, 4.a panta 2. punktā. Skat. arī formulējuma "liecība, kas sniegta saskaņā ar iecietības programmu" definīciju, kas ietverta Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV 2014, L 349, 1. lpp.), 2. panta 16. punktā.

37 — 2002. gada paziņojums par sadarbību (32. un 33. punkts) un 2006. gada paziņojums par sadarbību (40. punkts).

attiecināt lietas materiālu nodošanu civilprocesos. Tieši pretēji, iecietības programmas liecību aizsardzība neliedz to izpaušanu citām personām, kas īsteno savas tiesības uz aizstāvību saistībā ar piekļuvi lietas materiāliem [38]. Dokumentos, kas attiecas uz Eiropas Konkurences iestāžu tīklu, ir paredzēti izņēmumi savstarpējai informācijas sniegšanai starp konkurences iestādēm [39].

111. Komisijas prakse, kas izriet no šiem dokumentiem, balstās uz nošķiršanu starp iecietības programmas liecībām un iepriekš pastāvējušiem dokumentiem, kurus ir iesniedzis pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējs. Iecietības programmas liecības tiek principā pilnībā aizsargātas pret publisku izpaušanu un nodošanu valsts tiesām.

112. Komisija ir vienmēr aizstāvējusi šo praksi [40] Tiesā un kā *amicus curiae* [41] valsts tiesās.

113. Spriedumā *Pfleiderer* [42] Tiesa ir pieļāvusi iespēju saistībā ar civiltiesisku strīdu izpaust dokumentus, kas attiecas uz iecietības programmu. Izvērtējot pieteikumu par piekļuvi šādiem dokumentiem, valsts tiesām katrā atsevišķā gadījumā ir jālīdzsvaro intereses, kas pamato informācijas paziņošanu, un tās informācijas aizsardzība, kuru brīvprātīgi ir sniedzis pieteikuma par iecietības programmas piemērošanu iesniedzējs. Tāpat ir jālīdzsvaro trešo personu, kuras skar aizliegtā vienošanās, tiesības iesniegt civilprasības par zaudējumu atlīdzību [43] un valsts iestāžu apsūdzības pasākumu efektivitātes aizsardzība. Tomēr Tiesa nav paudusi viedokli par iecietības programmas liecību īpašo raksturu [44].

114. Spriedumā Komisija/*EnBW* [45] Tiesa konstatēja, ka pastāv vispārēja prezumpcija, saskaņā ar kuru tādu dokumentu izsniegšana, kas ir lietas materiāli saistībā ar LESD 101. panta piemērošanas procedūrām, principā kaitē šādā procedūrā iesaistīto uzņēmumu komerciālajām interesēm, kā arī ar to saistīto izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā un trešā ievilkuma izpratnē.

ii) Sekas, ko iecietības programmas liecību aizsardzība rada Komisijas lēmumu publicēšanai

115. Ir jānosaka, vai iecietības programmas liecībām piešķirtā aizsardzība izpaužas kā atsevišķi ierobežojumi attiecībā uz informācijas, kas iegūta no šīm liecībām, izmantošanu to Komisijas lēmumu pamatojumos, ar kuriem tiek konstatēts pārkāpums.

116. Šajā ziņā ir jānorāda, ka aizsardzība pret izpaušanu ir paredzēta sensitīvai informācijai, neatkarīgi no šīs informācijas nesēja. No tā izriet, ka, ja iecietības programmas liecības tiek aizsargātas, šīs aizsardzības apjomā principā ietilpst arī to transkripcija, kas ietverta citos dokumentos.

38 — Skat. 2006. gada paziņojumu par sadarbību (6. un 33. punkts) un Komisijas Paziņojumu par sadarbību starp Komisiju un valsts tiesām [LESD 101.] un [LESD 102. panta] piemērošanai (OV 2004, C 101, 54. lpp., turpmāk tekstā – "Paziņojums par sadarbību starp Komisiju un valsts tiesām", 26. punkts).

39 — Skat. Komisijas paziņojumu par sadarbību Eiropas Konkurences iestāžu tīkla satvarā (OV 2004, C 101, 43. lpp., 40. un 41. punkts) un Iecietības programmu jomas Eiropas konkurences iestāžu tīkla paraugprogrammu (30. punkts).

40 — It īpaši lietās, kurās taisīti spriedumi, 2011. gada 14. jūnijs, *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2011:389; skat. ģenerāladvokāta J. Mazaka [*J. Mazák*] secinājumu, kas sniegti lietā C-360/09, EU:C:2010:782, 17. punktu), un 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112; skat ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumu, kas sniegti lietā C-365/12 P, EU:C:2013:643, 31. punktu).

41 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 141. punktu.

42 — Spriedums, 2011. gada 14. jūnijs (C-360/09, EU:C:2011:389, 30. un 31. punkts).

43 — Spriedumi, 2006. gada 13. jūlijs, *Manfredi* u.c. (C-295/04 līdz C-298/04, EU:C:2006:461, 91. punkts), kā arī 2001. gada 20. septembris, *Courage* un *Crehan* (C-453/99, EU:C:2001:465, 27. punkts).

44 — Savos secinājumos lietā *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2010:782, 44. punkts), ģenerāladvokāts J. Mazaks piedāvāja ierobežot iespēju izpaust iecietības programmas kandidātu sniegtās liecības, ar kurām tie tiek brīvprātīgi apsūdzēti.

45 — Spriedums, 2014. gada 27. februāris (C-365/12 P, EU:C:2014:112, 92. un 93. punkts).

117. Šķiet, ka Komisija atzīst šo apsvērumu. Komisija 2011. gada novembrī, piedaloties Apvienotās Karalistes tiesas tiesvedībā kā *amicus curiae* [46], norādīja, ka nosacījumi saistībā ar iecietības programmas liecību izpaušanu ir piemērojami arī gadījumā, kad civiltiesiskā strīdā tiek izpausta tās lēmuma konfidenciālā versija, jo šis lēmums ietver iecietības programmas liecību citātus.

118. Tas, ka iecietības programmas liecībās ietvertā informācija ir jāaizsargā arī tad, kad tā ir pārrakstīta citā dokumentā, nozīmē, ka Komisijai ir jāievēro zināma atturība attiecībā uz tās izmantošanu savu lēmumu publiskajās versijās.

119. Tomēr ir jāatzīst, ka iecietības programmas liecību aizsardzību attaisno sabiedrības intereses nodrošināt iecietības programmu pievilcību, jo tās ir būtisks instruments aizliegtu vienošanos atklāšanā [47]. Taču apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā pret Komisiju nevar atsaukties uz šādām sabiedrības interesēm.

120. Var rasties jautājums par to, vai attiecīgā aizsardzība balstās arī uz pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja īpašajām interesēm [48].

121. Manuprāt, šādu interešu pastāvēšana var tikt izsecināta no iecietības programmu darbības.

122. Proti, kad valsts iestāde izveido iecietības programmu, tā rada tiesisko situāciju, kas stimulē uzņēmumu spontāni ziņot par savu dalību pārkāpumā un tādējādi atteikties no savām tiesībām pašam sevi neapsūdzēt. No tā rodas uzticības saikne starp pieteikuma iesniedzēju un Komisiju, kas ir līdzīga tai, kura pastāv starp pēdējo minēto un ziņotāju vai sūdzības iesniedzēju konkurences lietās [49]. Uzņēmumam, kurš nolemj atteikties no savām tiesībām pašam sevi neapsūdzēt, ir jābūt iespējai pieņemt šo lēmumu, pilnībā apzinoties situāciju. Tādējādi tas var gaidīt, lai Komisija, izmantojot informāciju, kas ir sniegta šajā īpašajā kontekstā, ņemtu vērā tā intereses.

123. Tomēr, pat pieņemot, ka no tā varētu izsecināt tiesisku paļāvību uz konfidencialitātes ievērošanu, šī paļāvība attiektos vienīgi uz sadarbības ietvaros, kontekstā, kurā ir iespējams noteikt tās avotu, iegūtas informācijas izpaušanu un neietvertu šīs informācijas kā tādas aizsardzību.

124. Šis apsvērums ir izsecināms no tā, ka attiecīgās informācijas aizsardzība neizriet no tās *per se* sensitīvā satura, bet no satura un apstākļu, kādos tā ir paziņota Komisijai, kombinācijas [50].

125. Līdz ar to, manuprāt, lai arī Komisijai ir jāievēro zināma atturība attiecībā uz šīs informācijas izmantošanu, publicējot savus lēmumus, izpaušanas ierobežojumi, kuri izriet no pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja leģitīmajām interesēm, attiecas tikai uz informāciju, kas ļauj identificēt tās saikni ar iecietības programmas liecību. Vienīgi šīs informācijas izpaušana ļautu lasītājam rekonstruēt precīzu iecietības programmas liecību tekstu, kas būtu līdzvērtīgi tās daļējai izpaušanai.

126. Turpretim Komisijai, manuprāt, ir jābūt diskrecionārai varai attiecībā uz citu elementu, kas iegūti no iecietības programmas liecībām, izmantošanu savu lēmumu publiskajās versijās.

46 — Skat pārsūdzētā sprieduma 145. punktu un dokumentu, kas ir pieejams Komisijas interneta vietnē (http://ec.europa.eu/competition/court/amicus_curiae_2011_national_grid_en.pdf).

47 — Proti, šo liecību izpaušana varētu izraisīt pieteikuma par dalību iecietības programmā iesniedzēju civiltiesisko atbildību nelabvēlīgākos apstākļos, nekā tie ir citiem pārkāpuma dalībniekiem, un šādi varētu tikt apdraudēts stimuls ziņot par aizliegtu vienošanos. Skat. Paziņojumu par sadarbību starp Komisiju un valsts tiesām (45. punkts), 2006. gada paziņojumu par sadarbību (6. punkts) un spriedumu, 2011. gada 14. jūnijs, *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2011:389, 26. un 27. punkts).

48 — Savu secinājumu lietā *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2010:782,) 45. punktā ģenerāladvokāts J. Mazaks norādīja, ka pieteikuma par dalību iecietības programmā iesniedzēji varēja baudīt tiesisko paļāvību saskaņā ar *Bundeskartellamt* (Federālais Karteļu birojs, Vācija) praksi.

49 — Skat. šo secinājumu 43. punktu.

50 — Skat. arī šo secinājumu 42. punktu.

127. Pirmkārt, Komisijai ir jābūt apveltītai ar plašu rīcības brīvību, kad tā apraksta aizliegtās vienošanās darbību savā lēmumā, tostarp publicētajā versijā. Daudzu izmeklēšanu gaitā iecietības programmas liecības, vismaz attiecībā uz dažām pārkāpuma epizodēm un ar nosacījumu, ka to apstiprina citi neatkarīgi elementi, ir galvenais pierādījumu avots. Ja no lēmuma būtu jāizņem visa informācija, kuras avots ir šīs liecības, tas varētu izrādīties bezjēdzīgs kā informācijas par pārkāpumu avots. Taču ir jāņem vērā tas, ka, tā kā Komisijas lietas materiālus aizsargā vispārējā prezumpcija, kas ir ieviesta spriedumā Komisija/*EnBW*[51], Komisijas lēmuma nekonfidenciālā versija ir būtisks informācijas avots trešajām personām, kuras uzskata, ka ar aizliegto vienošanos ir aizskartas to tiesības[52]. Šo trešo personu iespēja celt civilprasības var tikt nepamatoti ierobežota.

128. Otrkārt, pieteikuma saskaņā ar iecietības programmu iesniedzējam, nolemjot ziņot par aizliegto vienošanos, ir jāapzinās, ka informācija, kas ir nodota saistībā ar viņa sadarbību, būs nozīmīgs informācijas avots un Komisijā tiks plaši izmantota faktu pierādīšanai un aprakstīšanai, tostarp nekonfidenciālajā lēmuma redakcijā. Tādējādi tam ir jāpieņem, ka, izņemot tā liecības tiešus citātus un citu informāciju, kas ļauj viņu identificēt kā avotu, Komisijai nodotā informācija tiks atspoguļota tās lēmumā, tostarp arī publiskajā versijā.

129. Ir jānorāda, ka, pieņemot lēmumu sadarboties ar Komisiju, pieteikuma iesniedzējs var pamatoti paredzēt, ka viņa sadarbības konfidenciālais raksturs netiks aizsargāts pilnībā. Pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja identitāte taps zināma sabiedrībai no brīža, kad Komisija pieņems lēmumu. Turklāt, pat ja varētu gaidīt, ka Komisija piemēros saprātīgus pasākumus, lai slēptu saistībā ar sadarbību iegūto pierādījumu avotu, ir neizbēgami, ka personai, kura lasa lēmumu, apzinoties pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja vai iesniedzēju identitāti, var rasties priekšstats par to, ka viena vai otra informācija ir iegūta viņu sadarbības rezultātā.

b) Par pirmo daļu

130. Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd piecu gadu prezumpcijas, kas balstīta uz to, ka komercinformācija ir novecojusi, piemērošanu pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā.

131. Saskaņā ar Komisijas praksi[53] un Vispārējās tiesas judikatūru, kas izveidota saistībā ar lūgumiem par konfidencialitātes ievērošanu[54], komercinformācija, kuras vecums ir pieci gadi vai vairāk, parasti ir jāuzskata par nekonfidenciālu, ja vien izņēmuma kārtā attiecīgais uzņēmums nepierāda, ka šī informācija joprojām ir tās tirgus pozīcijas būtisks elements.

132. Šī prakse ir balstīta uz vispārēju apsvērumu, ka komercinformācija laika gaitā zaudē savu sensitīvo raksturu. Šis apsvērums, manuprāt, attaisno no pieredzes gūtas prezumpcijas par noteiktu laika posmu piemērošanu, kuras attiecīgais uzņēmums var atspēkot, pierādot pretējo.

133. Jānorāda, ka šī prezumpcija neizslēdz to, ka atsevišķas komercinformācijas konfidencialitāte ir jāsaglabā ilgāk nekā piecus gadus. Tās piemērošana tātad ir savienojama ar apsvērumu, saskaņā ar kuru izņēmumus saistībā ar piekļuvi dokumentiem ir iespējams piemērot trīsdesmit gadu laika posmā un, ja tas ir vajadzīgs, pat vēl ilgāk[55].

51 — Spriedums, 2014. gada 27. februāris (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

52 — Vispārējā tiesa ir norādījusi uz šo aspektu savā judikatūrā. Skat. spriedumu, 2014. gada 7. oktobris, *Schenker*/Komisija (T-534/11, EU:T:2014:854, 114. un 115. punkts).

53 — Komisijas paziņojums par piekļuvi lietas materiāliem, 23. punkts.

54 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 84. punktā minētos rīkojumus: rīkojumi, 1990. gada 15. novembris, *Rhône-Poulenc* u.c./Komisija (T-1/89 līdz T-4/89 un T-6/89 līdz T-15/89, EU:T:1990:69, 23. punkts); 2005. gada 22. februāris, *Hynix Semiconductor*/Padome (T-383/03, EU:T:2005:57, 60. punkts un tajā minētā judikatūra); 2012. gada 8. maijs, *Spira*/Komisija (T-108/07, EU:T:2012:226, 65. punkts), un 2012. gada 10. maijs, *Spira*/Komisija, T-354/08, EU:T:2012:231, 47. punkts).

55 — Skat. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu un spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob* (C-404/10 P, EU:C:2012:393, 124.–126. punkts).

134. Vēlos precizēt, ka visi šie apsvērumi attiecas uz sensitīvu komercinformāciju un nav piemērojami informācijai, uz kuras konfidencialitāti atsaucas ar citu pamatojumu.

135. Šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktu, apgalvojot, ka informācija, kuras avots ir iecietības programmas liecība, nezaudē savu konfidenciālo raksturu tikai pagājušā laika dēļ. Tā uzskata, ka šādas informācijas aizsardzību nevar ierobežot ar stingri noteiktu laika posmu.

136. Šī kritika, manuprāt, izriet no kļūdainas pārsūdzētā sprieduma izpratnes.

137. Pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka paredzētajā publikācijā bija ietverta konfidenciāla komercinformācija par tās darījumu attiecībām un cenu politiku (prasības pirmajā instancē trešā pamata pirmā daļa).

138. Šī argumenta noraidīšana nekaitē Vispārējās tiesas pārbaudei par atsevišķo apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par to, ka strīdīgā informācija ir jāaizsargā pret izpaušanu tādēļ, ka tās avots ir iecietības programmas liecība (trešā pamata otrā daļa, pārsūdzētā sprieduma 88.–122. punkts).

139. Tādējādi, apgalvojot, ka piecu gadu prezumpcija nav piemērojama iecietības programmas liecībā ietvertajai informācijai, apelācijas sūdzības iesniedzēja neievēro to, ka šīs prezumpcijas piemērošana pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā attiecas vienīgi uz tās argumentu par sensitīvu komercinformāciju.

140. Līdz ar to es uzskatu, ka šī pamata pirmā daļa nav pamatota.

c) Par otro daļu

141. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka uz strīdīgo informāciju, kura ietverta iecietības programmas liecībā, ir attiecināma dienesta noslēpuma aizsardzība tādējādi, ka, ņemot vērā LESD 339. pantu un Regulas Nr. 1/2003 30. pantu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu, Komisija to nevar iekļaut sava lēmuma publiskajā versijā, izņemot gadījumu, kad pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas šajā lietā nav pierādīts.

142. Šis arguments ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru informācijas, kas iegūta no iecietības programmas liecības, izmantošana Komisijas lēmuma publiskajā versijā ir līdzvērtīga daļējai pašas liecības izpaušanai.

143. Taču, ņemot vērā manus iepriekš minētos apsvērumus [56], šī premisa ir neprecīza.

144. Faktiski, ja Komisijai ir jāņem vērā iecietības programmas liecības konfidenciālā būtība, kad tā izmanto tajā ietverto informāciju sava lēmuma publiskajā versijā, ierobežojumi šajā ziņā attiecas uz informāciju, kas ļauj izsecināt tās izcelsmi, proti, galvenokārt uz tiešiem citātiem no liecības un uz atsaucēm uz avotu.

145. Tādējādi, pat pieņemot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai ir īpaša interese, lai iecietības programmas liecības paliktu konfidenciālas, ko Komisija šajā gadījumā apstrīd, ar šo interesi var tikai iebilst pret to, ka tiek publicēti izvilkumi no lēmuma teksta, kas ietver tiešus citātus no liecības vai atsauces uz avotu.

146. Taču šādas informācijas izpaušana nav šīs lietas priekšmets.

56 — Skat. šo secinājumu 115.–129. punktu.

147. Faktiski Komisija norāda, ka nekonfidenciālajā paplašinātajā versijā, kas ir paredzēta publicēšanai, tā ir dzēsusi visu informāciju, no kuras varēja izsecināt, ka tās avots bija liecības vai dokumenti, kas nodoti Komisijai saistībā ar sadarbību, pamatojoties uz iecietības programmu, aizklājot pamattekstā un zemsvītras piezīmēs jebkuru saikni starp informāciju un to, ka tā bija iegūta no pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja.

148. Tādējādi, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 139. punkta, visa tāda veida informācija, kas ļautu tieši vai netieši identificēt tās informācijas avotu, kas gūta no apelācijas sūdzības iesniedzējas iecietības programmas liecības, tika noslēpta.

149. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka neaizklātajās rindkopās joprojām ir burtiski citāti no tās iecietības programmas liecības, šis apgalvojums ir jāpārbauda, ņemot vērā, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja saprot ar "burtisku citēšanu".

150. Faktiski apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šis jēdziens ietver ne tikai "burtiskus citātus, kas kā tādi ir apzīmēti", bet arī "teksta daļas, kurās ir burtiski atveidojumi, bet kuras, pirmkārt, nav apzīmētas kā citāti vai kuras, otrkārt, ir uzņēmuma liecības formulējums netiešā izteiksmē", un apgalvo, ka šajā ziņā nepietiek ar to, ka Komisija aizklāj minētā uzņēmuma nosaukumu vai atsauci uz konkrēto dokumentu, kas ir Komisijas lietas materiālos. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, tā kā viņa ŪPP lēmuma 85. punktā tiek atzīta par galveno Komisijas informācijas avotu, trešās personas *a priori* to uzskatīšot par vismaz lielākās daļas lēmumā esošo citātu avotu.

151. Kā es jau norādīju [57], lai gan var gaidīt, ka Komisija veiks saprātīgus pasākumus, lai aizklātu sadarbības ietvaros iegūto pierādījumu avotu, ir neizbēgami, ka persona, kura lasa lēmumu, apzinoties, kāda ir pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja vai iesniedzēju identitāte, var izteikt minējumus par to, ka viena vai otra informācija ir iegūta šajā sadarbībā. Ar šo apsvērumu nepietiek, lai noteiktu pamatotu ierobežojumu attiecīgo teksta daļu publicēšanai. Tādējādi, izņemot tiešus liecību citātus un citu informāciju, kas ļauj identificēt tās avotu, uz ko neattiecas apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītais arguments, tā nevar pamatoti iebilst pret to, ka Komisijas lēmumā tiek publicēta informācija par pārkāpumu, kas ietverta tās iecietības programmas liecībā.

152. Mani nepārliecina arī apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa neesot ievērojusi kritērijus par piekļuvi dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā.

153. Protams, Tiesa ir nospriedusi, ka Komisija attiecībā uz publisku piekļuvi dokumentiem, kas ietverti lietas materiālos par konkurences lietām, var atsaukties uz vispārējo prezumpciju par šādas izpaušanas nelabvēlīgo ietekmi uz interesēm, kas paredzētas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā [58].

154. Tomēr, ar šo prezumpciju, kas ir ieviesta Komisijas labā un kas tai ļauj atteikties no tās lietas materiālos esošu dokumentu individuālas pārbaudes, manuprāt, nevar iebilst pašai Komisijai. Faktiski, kad tā atstāsta faktus par pārkāpumiem sava lēmuma publiskajā versijā, Komisija nevar vadīties no prezumpcijas, saskaņā ar kuru tās lietas materiālu kopums ir konfidenciāls. Kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 92. punktā, šāda interpretācija ne vien padarītu Regulas Nr. 1/2003 30. pantu par bezjēdzīgu, bet tās praktiskās sekas būtu arī tās personas maiņa, kurai ir pierādīšanas pienākums, kas konfidencialitātes piemērošanas jomā ir pieteikuma iesniedzējs.

57 — Skat. šo secinājumu 129. punktu.

58 — Spriedums, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112, 92. un 93. punkts).

155. Apelācijas sūdzības iesniedzēja tātad nevar lietderīgi atsaukties uz Vispārējās tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru ir jāuzskata, ka uz informāciju attiecas dienesta noslēpums, ciktāl tās konfidencialitāte izriet no izņēmuma no tiesībām uz piekļuvi dokumentiem, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā [59].

156. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, manuprāt, kļūdaini, ka Vispārējās tiesas pieņemtais risinājums ļauj Komisijai brīvi publicēt visu informāciju, kas iegūta no iecietības programmas liecības.

157. Ir jāatzīst, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija ir apmierinājusi atsevišķus apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumus, tostarp tos, kuri attiecas uz atsauču uz informācijas avotu aizklāšanu. Šie lūgumi tātad vairs nebija strīda priekšmets Vispārējā tiesā.

158. Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 136.–139. punktā Vispārējā tiesa nošķīra informāciju, kas iegūta no liecībām iecietības programmas ietvaros, no pašu liecību izpaušanas, atsaucoties uz to, ka Komisija ir aizklājusi visu tāda veida informāciju, kas ļauj tieši vai netieši identificēt saistībā ar iecietības programmu sniegtās informācijas avotu [60]. Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 141. punkta izriet, ka aizsardzības noteikšana Komisijas lēmuma *konfidenciālajai* versijai tiek pamatota tostarp ar to, ka tā ietver norādes par saistībā ar iecietības programmu paziņotās informācijas avotu un ka šāda konfidenciāla versija līdz ar to varētu atainot pašapsūdzošas liecības, ko snieguši šie uzņēmumi. No tā var secināt, ka tā pati atruna attiecas uz Komisijas lēmuma *nekonfidenciālo* versiju, no kuras būtu jābūt izslēgtām šādām ar informācijas avotu saistītām norādēm.

159. Līdz ar to, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam, no šī pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neizriet, ka Komisijai ir neierobežota novērtējuma brīvība, informācijas, kas iegūta saistībā ar sadarbību, publicēšanas jomā.

160. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka Vispārējā tiesa pamatoti noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par informācijas, kas paziņota saskaņā ar iecietības programmu, konfidencialitāti.

d) Par trešo daļu

161. Pakārtoti, attiecībā uz iepriekšējām daļām apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir secinājusi pārsūdzētā sprieduma 106.–111. punktā, trešais nosacījums par dienesta noslēpuma kvalifikāciju, kas paredzēts judikatūrā pēc sprieduma lietā *Bank Austria Creditanstalt* /Komisija [61], proti, attiecībā uz objektīvi aizsargājamu interešu pastāvēšanu, šajā gadījumā esot izpildīts.

162. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd tās argumenta noraidīšanu par to, ka paredzētā publicēšana nepamatoti ietekmētu izskatīšanā esošās un nākotnē iespējamās civilprasības. Šajā ziņā tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tās argumentu, secinot, ka tās mērķis būtībā ir aizsargāt sevi no iespējamiem valsts tiesas notiesājošiem spriedumiem par zaudējumu atlīdzību, un tās nav intereses,

59 — Vispārējās tiesas spriedumi, 2006. gada 30. maijs, *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, 75. punkts), un 2007. gada 12. oktobris, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse*/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, 64. punkts).

60 — No vadlīniju dokumenta, ko Komisija pieņēma pēc pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas, izriet, ka parasti tā pēc savas iniciatīvas aizklās iecietības programmas liecību citātus savu lēmumu par LESD 101. panta piemērošanu publiskajās versijās, kā arī informāciju, kas varētu tieši vai netieši ļaut identificēt pieteikuma iesniedzēju, piemēram, attiecīgās informācijas, kas nodota saistībā ar iecietības programmu, avotu. Skat. "Guidance on the preparation of public versions of Commission Decisions adopted under Articles 7 to 10, 23 and 24 of Regulation 1/2003", 2015. gada 26. maijs (http://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf), 22. punkta c) apakšpunkts.

61 — Spriedums, 2006. gada 30. maijs (T-198/03, EU:T:2006:136).

kuras būtu pelnījušas aizsardzību (pārsūdzētā sprieduma 109. un 110. punkts). Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tās interesēs ir izvairīties nevis no zaudējumu atlīdzināšanas, bet no diskriminējošas attieksmes saistībā ar šādām prasībām, jo no tās liecības iegūtās informācijas izpaušana to nostāda neizdevīgākā situācijā salīdzinājumā ar citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem.

163. Ir jāatzīst, kā tas it īpaši izriet no pārsūdzētā sprieduma 103. un 104. punkta, ka Komisijas paredzētā vispilnīgākā publikācija tostarp ietvēra ŪPP lēmuma pamatojumu, kas attiecās uz aizliegtās vienošanās darbību un tādējādi būtu tāda, kas aizskartajām trešajām personām atvieglotu civiltiesiskās atbildības pierādīšanu gan attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, gan citiem uzņēmumiem, kuri bija aizliegtās vienošanās dalībnieki. Tādējādi runa ir par informāciju, kas atvieglo visu aizliegtās vienošanās dalībnieku saukšanu pie atbildības.

164. Šajā ziņā, pat pieņemot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja var pamatoti atsaukties uz savām interesēm ar mērķi izvairīties no tā, ka tiktu pierādīta saikne starp attiecīgo informāciju un viņu pašu kā informācijas avotu, šīs intereses tiek ievērotas, aizklājot tiešus citātus un citu informāciju, kas ļauj identificēt avotu.

165. Savukārt, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja paredz atsaukties uz savām interesēm ar mērķi slēpt savas lomas pārkāpuma organizēšanā nozīmīgumu, kas izriet no attiecīgās informācijas, lai šis elements netiktu izvirzīts prasībās par zaudējumu atlīdzību vai regresa prasībām, tad, kā norāda Komisija atsaucoties uz pārsūdzētā sprieduma 107. un 110. punktu un uz tajos minēto Tiesas judikatūru, runa nav par interesēm, kuras būtu pelnījušas aizsardzību, ņemot vērā tiesības prasīt atlīdzību par kaitējumu, kas nodarīts pret konkurenci vērstas rīcības rezultātā.

166. Līdz ar to es uzskatu, ka trešā daļa nav pamatota.

e) Par ceturto daļu

167. Ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 124.–126. punktu, atsaucoties uz savu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, kas noteikta Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. pantā, pārkāpumu.

168. Kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 124. punktā, informācija, ko uzņēmumi nodod Komisijai, ir par to privāto darbību un kā tādai tai ir piemērojama privātās dzīves neaizskaramība.

169. Turpinājumā Vispārējā tiesa norādīja, ka, ja šāda neaizskaramība ir noteikta attiecībā uz informāciju, kas ievākta, izmeklējot Savienības tiesību par aizliegtu vienošanos pārkāpumu, attiecīgā persona nevar uz to atsaukties, lai sūdzētos par tās reputācijas aizskārumu, kas paredzamā veidā izrietētu no viņas pašas ar pārkāpumu saistītās rīcības (pārsūdzētā sprieduma 125. punkts). Privātās dzīves neaizskaramība tātad nav šķērslis informācijas izpaušanai par kāda uzņēmuma dalību konkurences tiesību pārkāpumā, ko ir konstatējusi Komisija (pārsūdzētā sprieduma 126. punkts).

170. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šis apsvērums nav piemērojams šajā gadījumā, jo strīdīgās informācijas izpaušana neizrietot paredzamā veidā no tās piedalīšanās pārkāpumā.

171. Ir jāatzīst, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Vispārējās tiesas secinājumu, saskaņā ar kuru tā nevar pamatoti atsaukties uz savas reputācijas aizskārumu, kas izriet no informācijas par tās pārkāpjošo darbību, jo šis aizskārums ir paredzams un izriet no viņas pašas darbībām. Turklāt šo secinājumu pamato Eiropas Cilvēktiesību tiesas iedibinātā judikatūra, ar kuru Vispārējā tiesa ir vilkusi paralēles [62].

62 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 125. punktu.

172. Izņemot apgalvoto reputācijas aizskārumu, ko Vispārējā tiesa izvērtēja un noraidīja, apelācijas sūdzības iesniedzēja nenorāda, kādā ziņā strīdīgās informācijas izpaušana ietekmētu tās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību.

173. Tādējādi es uzskatu, ka ir jānoraida ceturtā daļa un līdz ar to arī otrais pamats kopumā.

C – *Par trešo pamatu*

174. Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz Vispārējās tiesas, iespējams, pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, vērtējot tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principus.

175. Apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apstrīd tās argumenta noraidīšanu, saskaņā ar kuru jauna ŪPP lēmuma publicēšana aizskartu tās tiesisko paļāvību, proti, ka tā būtu līdzvērtīga, pirmkārt, tai labvēlīga lēmuma atsaukšanai, kas tika pieņemts pirmās publicēšanas laikā 2007. gadā, un, otrkārt, Komisijas agrākās prakses grozīšanai.

1) Pārsūdzētais spriedums

176. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 159.–163. punktā ir izvērtējusi un noraidījusi kā nepamatotu apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, kuru tā norādīja ceturtajā pamatā, ka pirmās nekonfidenciālās ŪPP lēmuma versijas publicēšana 2007. gadā ir tās tiesiskās paļāvības avots.

177. Vispārējā tiesa atzina, ka Komisija varēja brīvi pēc savas iniciatīvas publicēt ŪPP lēmuma versiju, kas ir pilnīgāka par tikai nepieciešamo minimumu, un tajā ietvert arī informāciju, kuras publicēšana nav obligāta, ciktāl tās izpaušana nav nesaderīga ar dienesta noslēpuma aizsardzību. Šajā kontekstā vienīgi apstāklis, ka Komisija publicēja pirmo ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju 2007. gadā un ka tā to nekvalificēja kā pagaidu versiju, nevarēja sniegt apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādu konkrētu garantiju par to, ka vēlāk netiks publicēta šī paša lēmuma jauna detalizētāka nekonfidenciālā versija. Šādā vēlākā publicēšanā tostarp varētu ņemt vērā to, ka laika gaitā sensitīvā komercinformācija ir novecojusi.

2) Lietas dalībnieku argumenti

178. Apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē to, ka pārsūdzētā sprieduma 136.–165. punktā ir noraidīts tās arguments par tiesiskās paļāvības un tiesiskās noteiktības principu pārkāpumu.

179. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru tiesiski administratīvie akti, kas ir labvēlīgi privātpersonai, principā nevar tikt atsaukti vai atcelti [63]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija, 2007. gadā publicējot pirmo ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju, ir piekritusi aizklāt tekstu atbilstoši apelācijas sūdzības iesniedzējas vēlmēm un ar to beigusi publicēšanas procedūru, pieņemot apelācijas sūdzības iesniedzējai labvēlīgu lēmumu, kura atcelšana, kas paredzēta apstrīdētajā lēmumā, esot pretrunā judikatūrā paredzētajiem nosacījumiem.

63 — Skat. spriedumu, 1997. gada 17. aprīlis, *de Compte*/Parlaments (C-90/95 P, EU:C:1997:198, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

180. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, noraidot tās argumentu par Komisijas agrākās prakses grozīšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, pat pieņemot, ka Komisija var brīvi mainīt savu praksi, kas izriet no 2006. gada paziņojuma par sadarbību, un samazināt iecietības programmas liecību aizsardzības līmeni turpmākiem gadījumiem, tā tomēr nevar iejaukties apelācijas sūdzības iesniedzējai nelabvēlīgā veidā faktiskā situācijā, par kuru tā jau ir pieņēmusi lēmumu, veicot savu 2007. gada publicēšanu.

181. Komisija apstrīd šos argumentus, atsaucoties būtībā uz pārsūdzētā sprieduma atbilstošo pamatojumu.

3) Analīze

182. Šajā pamatā sniegtā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija ietver būtībā divas daļas, pirmkārt, par administratīva akta atsaukšanas nosacījumu pārkāpumu, un otrkārt, par tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu, kas noticis Komisijas prakses apgalvotās grozīšanas dēļ.

a) Par pirmo daļu

183. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai individuāla administratīvā akta atsaukšana ar atpakaļejošu spēku parasti ir pakļauta ļoti stingriem nosacījumiem. Tiesa ir atzinusi Savienības iestāžu tiesības atsaukt prettiesisku aktu ar nosacījumu, ka šī atsaukšana notiek saprātīgā termiņā un ievērojot adresāta tiesisko paļāvību [64]. No tā var secināt, ka tāda individuāla tiesiska akta atsaukšana, kas rada tiesības, principā ir izslēgta [65].

184. Garantijas, kas šajā kontekstā ir piešķirtas attiecīgajai personai, tiek atzītas vienīgi tādā apmērā, kādā attiecīgais akts rada tiesības, tādā izpratnē, ka tas ietekmē tās juridisko situāciju [66].

185. Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Komisija, 2007. gadā publicējot pirmo nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju, piekrita apelācijas sūdzības iesniedzējas vēlmēm attiecībā uz teksta aizklāšanu un ka šādu lēmumu nevar atsaukt.

186. Lai atbildētu uz šo argumentu, ir jānosaka, vai Komisija saistībā ar 2007. gada publikāciju ir lēmusi par informācijas, kas netika iekļauta tajā laikā publicētajā ŪPP lēmuma versijā, konfidenciālo raksturu.

187. Jānorāda, ka, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 163. punkta, Komisija nav pieņēmusi konkrētu lēmumu, kas būtu jāuzskata par saistību uzņemšanos attiecībā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju nākotnē nepublicēt noteiktu informāciju, kas tika aizklāta 2007. gadā.

188. Ar apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu tādējādi tiek uzdots jautājums par to, vai Komisija ir pieņēmusi lēmumu par 2007. gadā nepublicētās informācijas konfidenciālo raksturu netiešā veidā tikai tādēļ, ka to nav iekļāvusi toreiz publicētajā nekonfidenciālajā versijā.

64 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 1982. gada 3. marts, *Alpha Steel*/Komisija (14/81, EU:C:1982:76, 10.–12. punkts); 1987. gada 26. februāris, *Consorzio Cooperative d'Abruzzo*/Komisija (15/85, EU:C:1987:111, 12.–17. punkts); 1991. gada 20. jūnijs, *Cargill*/Komisija (C-248/89, EU:C:1991:264, 20. punkts), un 1991. gada 20. jūnijs, *Cargill* (C-365/89, EU:C:1991:266, 35. punkts).

65 — Spriedums, 1961. gada 22. marts, *Snupat*/Augstā iestāde (42/59 un 49/59, EU:C:1961:5, 149. punkts).

66 — Spriedumi, 1961. gada 22. marts, *Snupat*/Augstā iestāde (42/59 un 49/59, EU:C:1961:5, 149. punkts), 2002. gada 24. janvāris, *Conserve Italia* /Komisija (C-500/99 P, EU:C:2002:45, 90. punkts); 2010. gada 16. decembris, *Athinaïki Techniki*/Komisija, (C-362/09 P, EU:C:2010:783, 79. punkts), kā arī ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] sniegto secinājumu lietā *Jager & Polacek*/ITSB (C-402/11 P, EU:C:2012:424) 75. punkts. Šajā ziņā skat arī spriedumus, 1997. gada 10. jūlijs, *AssiDomän Kraft Products* u.c./Komisija (T-227/95, EU:T:1997:108, 41. punkts), kā arī 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais et Communauté d'Agglomération du Douaisis*/Komisija (T-267/08 un T-279/08, EU:T:2011:209, 190. punkts).

189. Manuprāt, šāda netieša lēmuma pastāvēšanu nevar izsecināt no apstākļiem, kas attiecas uz publicēšanu 2007. gadā. Proti, kā tas ir secināts pārsūdzētā sprieduma 161. punktā, Komisijai ir plaša novērtējuma brīvība, lai noteiktu publiski pieejamas informācijas apjomu, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punktu. No šīs tiesību normas nevar secināt, ka Komisijai šajā ziņā pirmās publicēšanas brīdī ir jāieņem galīga nostāja.

190. Turpretim pastāv vairāki iemesli, kas varētu attaisnot vēlāku pilnīgākas lēmuma versijas publicēšanu.

191. Proti, lai ļautu sabiedrībai iepazīties ar tās lēmuma pamatojumu, Komisijai ir jāievēro pārskatāmības princips un ir ātri jāizveido tās lēmuma nekonfidenciālā versija, pat ja tā ir tikai pagaidu versija, kas ietver elementus, uz kuriem neattiecas pieteikumi par konfidencialitāti, kas nevar tikt izskatīti nekavējoties [67]. Ar pārskatāmības prasību, ņemot vērā striktos termiņus, kas ir paredzēti Regulā Nr. 1049/2001, tādējādi var pamatot vairākas secīgas viena un tā paša lēmuma publicēšanas.

192. Turklāt, kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 162. punktā, vēlāku publicēšanu varētu pamatot ar faktu, ka atsevišķa konfidenciāla informācija var zaudēt tās sensitīvo raksturu laika gaitā.

193. Šajos apstākļos, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 106. un 161. punktā, tikai ar faktu, ka 2007. gadā publicētā ŪPP lēmuma nekonfidenciālā versija nebija kvalificēta kā "pagaidu", nepietiek, lai pierādītu, ka Komisija bija ieņēmusi galīgu nostāju par publicēšanas apjomu, netieši uzņemoties nākotnē nepublicēt jaunu detalizētāku šī lēmuma nekonfidenciālo versiju.

194. Es tātad ierosinu noraidīt pirmo daļu.

b) Par otro daļu

195. No apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem izriet, ka neatkarīgi no tā, vai strīdīgajai informācijai ir konfidenciāls raksturs vai nē, tā atsaucas uz tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu, kas izrietot no Komisijas prakses grozīšanas.

196. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru tiesības atsaukties uz principu par tiesiskās paļāvības aizsardzību ir tad, ja Savienības kompetentās iestādes ieinteresētajai personai ir sniegušas precīzu, beznosacījumu un saskaņotu apliecinājumu no kompetentiem un uzticamiem avotiem [68].

197. Jānorāda, ka Komisijas saistības, kas ietvertas 2002. un 2006. gada paziņojumos par sadarbību, ir piemērojamas vienīgi attiecībā uz iecietības programmas liecībām un citiem dokumentiem, kuri iesniegti saistībā ar iecietības programmu (pārsūdzētā sprieduma 137. un 138. punkts).

198. Tādējādi, manuprāt, pat pieņemot, ka paziņojumi ir tiesiskās paļāvības pamats par iecietības programmas liecību konfidencialitātes ievērošanu, šāda paļāvība katrā ziņā nav attiecināma uz to, ka šajās liecībās esošā informācija par pārkāpumu netiks ietverta Komisijas lēmuma publiskajā versijā.

199. Es tātad uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu, kas izriet no Komisijas prakses grozīšanas, nav apmierināms.

67 — Spriedums, 2014. gada 7. oktobris, *Schenker*/Komisija (T-534/11, EU:T:2014:854, 137. punkts).

68 — Spriedums, 2013. gada 13. jūnijs, *HGA* u.c./Komisija (no C-630/11 P līdz C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132. punkts un tajā minētā judikatūra).

200. Jāatzīst, ka nepārprotami ir vēlams, lai iecietības programmas darbība notiktu pieteikuma iesniedzējiem skaidros un paredzamos apstākļos [69]. Vēlos arī norādīt, ka tajā laikā Komisija nebija noteikusi precīzas norādes attiecībā uz savu lēmumu publisko versiju sagatavošanu, šajā ziņā atsaucoties uz jautājumu par iecietības programmas ietvaros ievāktās informācijas izmantošanu. Tomēr tikai šis apstāklis vien nevar pamatot konstatējumu, ka Komisija ir pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzējai sniegtos precīzos apliecinājumus.

201. Līdz ar to es ierosinu noraidīt trešo pamatu un tādējādi noraidīt apelācijas sūdzību kopumā.

D – *Nobeiguma apsvērumi*

202. Savas analīzes nobeigumā es vēlos formulēt dažus vispārīgus apsvērumus, kas attiecas uz Direktīvā 2014/104 noteikto pierādījumu izprasīšanas kārtību. Šī direktīva, protams, ir pieņemta pēc lietas apstākļu norises laika, bet, manuprāt, Komisijai gadījumā, ja tā veiktu paredzēto publikāciju pēc šīs apelācijas izskatīšanas, tomēr būtu jāņem tā vērā.

203. Ar Direktīvu 2014/104 tiek noslēgtas debates par saskaņā ar iecietības programmu sniegto liecību aizsardzības apjomu. Tā paredz pilnīgu aizsardzību pret šo liecību izpaušanu zaudējumu atlīdzināšanas prasībās, it īpaši nošķirot šīs liecības un iepriekš pastāvējušu informāciju, kuru var izpaust. Šis risinājums tādējādi nodrošina līdzsvaru starp pretējām interesēm likumdošanas ceļā [70].

204. Manuprāt, pilnīga iecietības programmas liecību aizsardzība neparedz tāda paša līmeņa aizsardzību faktu informācijai par pārkāpumiem, kura tajās ir ietverta Komisijas lēmumu publicēšanas kontekstā. Sabiedrības piekļuve informācijai, kas attiecas uz pārkāpumu faktiem, ir būtisks zaudējumu atlīdzināšanas prasību elements, jo tas ļauj aizskartajām trešajām personām noskaidrot, kā ir notikusi aizliegtā vienošanās, un atvieglo ar atbildības esamību un apjomu saistīto faktu noteikšanu attiecībā uz visiem tās dalībniekiem.

205. Ja pilnīgā aizsardzība, kas iecietības programmas liecībām ir paredzēta Direktīvā 2014/104, būtu jāpiemēro informācijai, kura attiecas uz pārkāpumu faktiem, kas ietverti šajās liecībās, tad varētu apšaubīt trauslo līdzsvaru, kāds ieviests ar šo direktīvu. No Direktīvas 2014/104 nevar izsecināt tik plašu aizsardzību iecietības programmas dokumentiem, jo nav tiešas normas šādā izpratnē. Turpretim šīs direktīvas preambulas 26. apsvērumā ir konkrēti paredzēts, ka pierādījumu izprasīšanai piemērojamiem ierobežojumiem nevajadzētu traucēt konkurences iestādēm publicēt savus lēmumus atbilstoši piemērojamām Savienības vai valsts tiesībām.

206. Tādējādi, manuprāt, iecietības programmas liecībās ietvertā informācija var tikt izmantota Komisijas lēmumu publiskajās versijās, tikai ar nosacījumu, ka tiek slēpta saikne, kas ļauj identificēt tās avotu [71].

207. Proti, pat pieļaujot, ka pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējs var pamatoti paļauties, ka konfidencialitāte tiks ievērota attiecībā uz tā iecietības programmas liecību, ņemot vērā to, ka viņa dalība iecietības programmā paredz atteikšanos no savām tiesībām pašam sevi neapsūdzēt, šī paļaušanās attiecas vienīgi uz pašas liecības kā tādas, tās citātu, kā arī citas informācijas, kas ļauj šo liecību tieši identificēt kā avotu, aizsardzību. Šī paļāvība turpretim neietver tādas faktu informācijas izpaušanu, kas saistīta ar pārkāpumu.

69 — Savos secinājumos lietā *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2010:782, 32. punkts), ģenerāladvokāts J. Mazaks atzina, ka efektīvai iecietības programmas darbībai ir nepieciešamas pārskatāmība un paredzamība.

70 — Skat. Direktīvas 2014/104 2. panta 16. un 17. punktu un 6. panta 6. punkta a) apakšpunktu. 2006. gada paziņojums par sadarbību un Paziņojums par Komisijas un valsts tiesu sadarbību atbilstoši tika grozīti (OV 2015, C 256, 1. un 5. lpp.).

71 — Lai gan Direktīvas 2014/104 preambulas 26. apsvērumā ir norādīts, ka atbrīvojums no izpaušanas ir piemērojams "burtiskiem liecību citātiem", šis pamatojums, manuprāt, ir jāsaprot kā tāds, kas aizsargā liecības pret to daļēju izpaušanu, kontekstā, kurš ļautu identificēt citāta avotu.

208. Visbeidzot jānorāda, ka saspīlējums starp publisko iestāžu veikto konkurences tiesību piemērošanu un civiltiesisko prasību par zaudējumu atlīdzību lomu parādās dažādos kontekstos. Pieteikumu par iecietības programmas piemērošanu iesniedzēju intereses tiek nodrošinātas arī ar citiem līdzekļiem, mazāk kaitējošiem aizskarto trešo personu interesēm, tostarp ierobežojot viņu solidāro atbildību [72].

VIII – Secinājumi

209. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, es iesaku Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Evonik Degussa GmbH* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai skaitā tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību.

72 — Skat. Direktīvas 2014/104 11. panta 4. punktu.